

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer 'Avodat Yiśra'el

Yiśra'el ben Shabtai <mi-Ḳoznits>

<צינזאקמ> יתבש ןב לארשי

Lemberg, 1865

ארקיו רפס

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9444

עושה רופס נמלא כשיגלי ר"ח בר"י הדבר הזה יעשה באותם הדיבורים מרכב למדה זו של עטרה שעטרה לו עמו לכך עמד רשב"י ונשקו על ראשו שירבק א"ע במדה זו והבן ביום שמחת לבו באהול מועד כי הנה אמרו בזה"ק שביכול הרצון שם נשיקין דרמימותא והנה סדר הנשיקין בשירת הים הוא מחלת חיתון ונשיקין לכ"י עושה פלא וקודם סמיכת גאולה להחפלה על שפת הים לשון שפה הם מכ"י אליו ית' והם נשיקין קודם היחוד ובשעת תפלה שמי"ע הם נשיקין בשעת היחוד וזו"ס הנערס בא"ס כו' כל אשר תאמר יתן לה באחרונות נשים שלום וזהו שמחת לבו להשפיע כל טוב :

הואל תפרנסין לאביהם שבשמים ואז הם בכח"י כר"ס רומזו ויש הוא לי לשומר ואני לו לכרס ובח"י זו נקראה ח"ס וביטול כמו שהם מפרנס בנה וזהו בעטרה שעטרה לו אמו וזהו אמרם לא זו מחבבה עד שקרא' בתי סיינו שאינו קורא וזהו בשמה וזהו נק' בת"י סיינו ב"ת יו"ד כמ"ש אחי מלבנו; וזהו לבנו"ן הוא לי"ב נו"ן שאז ה"י כביכול כנסת ישראל בכח"י וזהו עמו ית' וכן אח"י הוא את יו"ד כי במחשבתו ית' וזהו יו"ד המילוי הוא יו"ד ואח"כ לא זו מחבבה עד שקראה וזהו סיינו התנלות ולא זו מחבבה עד שקראה אמו שכביכול נשקת ב"ס והנה הנדיקים הגדולים כשאומרים תורה דיבורם

נשלם ספר שמות בעזר הבורא האמת :

ספר ויקרא

אם זקנים הם חביבין הם אם נערים הם נטפלה להם ידרות דח"י רשב"י כו' אף לעמיד לבא הקב"ה חולק כבוד לזקנים וה"ד ופרה הלבנה ובושה החמה וכח"י ונגד זקניו כבוד כו' עמיד הקב"ה למנות לו ישיבה של זקנים משלו כו' ונגד זקניו כבוד ע"ש מה מאד נמרצו אמרי יושר חז"ל בדקדוק לשונם הקדוש שאמרו כביכול שהקב"ה נקרא ראשון כי אלמלא תקרא כתוב אני ראשון א"ל לכנותו ית' בשם ראשון כי עלמותו הפשוט בלי סוף ובלי גבול ואין לו שום התייחסות עם הברואים אכן מהיות ראונו ית' לברוא עולמות בשביל עושי ראונו שנק' ראשית בנין דישתמודע"ן לים עלה במחשבתו לפניו ית' להלמנס כביכול במדות ולהקרא בשם ראשון וזהו אומרים ז"ל כביכול הקדוש ב"ה ר"ל הקדוש שהפריש עצמו כביכול ממהותו בלי סוף ובלי תכלית להקרא בלירופי שמות הקדושים לפי עבוד' עושי ראונו ולשכון בתיכס כביכול מלד שהם בעה"ז בגודל היל"ר ועכ"ז הם עונדים אותו ית' וזהו פי' ועשו נקרא ראשון שנה' וילא ה"א ראשון אדמוני האדום הוא כח מניבל בלי התפשטו' כ"ז ה"י במחשבתו ית' כמ"ש יתרון לחכמה מן הסכלות : ולזה היה עליית הרצון לפניו ית' למדש העולמות וזהו השבח מוכתר בכתר עליון כי כתר הוא מלשון כתר לי זעיר לשון המתנה כביכול ממהותו והוייתו ית' למחשבת בריאת עולמות והרצון רבוק באין סוף וזהו מוכתר בכתר עליון כדי שלא יעלה על הדעת חלילה שהעולמות מלד שהם בגבול הם אינם דבקים בו ית' לזה גילו לנו חז"ל שהאין סוף רבוק בהרצון ולזה עיקר הדביות וחיות כל העולמות בו ית' ואין שום דבר יולא בכל העולמות מרשותו ית' וזהו ואני אחרון כביכול אפי" עשו וכוחותיו אינם כ"א תחת רשותו ית' וכן עלתה במחשבתו לפניו ית' כדי שיהא יתרון האור מחוך החושך ע"י טהרת עושי ראונו מדותיהם ככה ממשיכים אותו ית' במדות ולירופים קדושים ח"ש ב"ת מועד לכל ה"י כי הם בית וועד אליו ית' הנקרא כל ה"י וזהו ובמאמר קדישין שאלתא מלשון

אליו . במד"ר בקנה הפסיק אליו בין קריאה לדבור באהול מועד אין כאן הפסקה בסנה משל למלך על שבעים על עבדו וזהו לחבשו בבית האסורין כשהוא מלאה השליח אינו מלאה חלל מבחון אבל באהול מועד כשהוא מלא בבניו וב"ב שמחים כשהוא מלאה את השליח אינו מלאה חלל מבטיים כמו שהוא מושיבו בין ברכיו וכיד אדם על בנו כה תאמר ויקרא אל משה כו' הנה הבורא ית' וית' מדרכו היטב לרעים ולטובים נמלא כשהוא רך לזוות למשה ללקות את ית' על שעבר ראונו ית' עכ"ז הוא נק' אוי מבחון כי הוא ית' חלוני כביכול אליו ית' . וע"כ נגלה אליו במנה ולכן הפסיק אליו הוא ביו"ד וא"ו כי הוא מורה על גילוי מדה במדה . מח"כ כשהוא שמח עם בניו וב"ב כביכול מפשיט א"ע כמלך המשיט עצמו מכל מלבושיו בפני בניו וב"ב ולא נשאר עליו כ"א עט רך ע"כ לא כתוב אליו כי אם א"ל המורה על חסד הפשיט והבן :

לפרשת החודש

הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם במד"ר הקב"ה נק' ראשון שנאמר אני [ראשון ואני] יתרון ליון נק' ראשון כו' עשו נק' ראשון וילא הראשון אדמוני הוא הקב"ה כו' ד"א אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבון העולם יתמי אחת עושה את המעודות שכן כתיב בגזירת עירן פתגמא מאמר קדישין שאלתא אמר להם אני ואתם מסכים וכו' : זהו עור אלא אם בקשתם לעבר שהנה הריני משלים עמכם וכן כתיב המודש הזה לכם . עוד במד"ר ויהי ביום השמיני נח משל לאהרן ולבניו ולזקני ישראל . אר"ע נמשלו ישראל לזקן מה העיקר אינו פורח בלא כנפים כך ישראל אינו יכולים לעמוד דבר חוץ מזקניהם . א"ר ר"י בן הלפתא גדולה זקנה

ית לי יו"ת
הם בגבול
מזו כדי שיהיה
ד"ן אחותי ית'
שם עולם לא
השפלה מלא
אמר לשכון
זוות מנוות
ביתו ויראהו
שכינתו ית'
בני"ו זה ה"י
ס"ק זהו
במחשבת
ד' אליו ית'
שם מעשה ית'
ביבליים חות'
שוכנס
ג"י ית'
ה"ס חסו כו'
ית' מתהב
לפי בחינת
שראל מטיס
ודין קדישין
ב עובד ית'
ע"פ עבודת
בני בכח"י
במדרגה
ליון אלא נוט
ה"י הלאן הוא
כ"ז הוא להם
ימי יוקם
אמת שהש
האם לריסה
ה נושאת ה
ת' : ובפרט
זו מים חיים
ד' אמת וזה
בריא ומוק
ונק' משא"כ
יכה לפרסין
בז' סג"ל כי
הטבע והס
י"פ מהרצון
יניקה שגל'
יותר גדולה
לפניו כמ"ש
רחל

מלשון שאלה שהדבר מושאל לישראל ולא עוד אלא שחס נקשחם לעבר השנה להשוות ימות המתה עם ימות הלבנה להאיר הלבנה לפניו ית' כמו שהיתה קודם מיעוטה הריני משלים עמכם וזהו כל העולמות דבקים בו ית' ע"י עליית הרצון לפניו ית' והריח ניחוח שמקבל מבניי . וזהו נק' בחי' הרצון מחליט השקל שם מחליט הוא התמונע שהוא התמונע בין עלמותו ית' לבין המדות שבניי ממשיכין אותו ית' בהן בעבדס אותו ית' . עשרים גרה השקל גרה (ע"ה) גימ' אר"ח מלשון חורר הם ממשיכין החוורין עילאין בהעולמות (ועשרים הוא יו"ד בחי' מתחיל לעילא ויו"ד מעילא לתחת) ע"י אור' וזהו אר"ע נתשלגו ישראל לעו"ק כי עו"ק גימ' יוסף והשפעות האר"ק ע"י כנפיס הם נ"ה כן ישראל אינם יכולין לעשות דבר חוץ מזקני' היינו הנס שהם עולים עד א"ס כביכול א"ח להם לקבל כ"ח ע"י הזקנים הם אור' . והנה יש בין בניי בחינות זקנים דהיינו שהם מרכבה לאור' הנק' זקנים ויש עוד בחי' זקנים זקן זה קנה חכמה שהם מרכבה לו"ה היינו ואם נערים הם ר"ל שהם זקנים בבחי' נערים יש בבחי' זקנים שנקראו דיקנא נעפלה להם ילדות דתניא רשב"י כו' חולק הקב"ה כבוד לזקנים שנאמר והפרה הלבנה ובוש' החמה כו' ונגד זקניו כבוד בוודאי אין הכתוב כפשוטו שחבישו מעשי ידיו של הקב"ה בפרט שידוע שחמה ולבנה הם מרמזים לעולמות עליונים ככ"ל אכן הפי' הוא שזדרכו העולמות הקדושים הנק' בשם חמה ולבנה בחי' ו"ה כזקנים הנקראו' אור' וכן הוא הפי' בכתבי האר"י ז"ל שלעתיד יתבטלו מ"ה ובין ולא יאירו כ"ח שמות ע"כ ס"ג וחלילה לומר שיתבטלו לעתיד כפשוטן של דברים ואיך זה אפשר לסבור כן אשר זאת הוא פנות ומסודות כל הסודות הק' ומלותיה אלא הפי' הוא כמ"ם שמות מ"ה ובין יאירו בבחי' ע"כ וס"ג וזהו הפי' ביום שהוא יהי' ה' אחד :

ד"א החודש הזה לכם . הה"ד אלה שני בני הילכה העומדים על ארון כל הארץ איר לוי מלמד שהיה הקב"ה מבקש באיזה דבר לנאלל את ישראל ולא מצא אלא זכות משה ואהרן והיא עמדה להם משה ואהרן הם מרכבה לבחי' זקנים כמ"ם בנמ' והם נק' בני יאהר לשון שמן ע"ם המחשבה והם עומדין על ארון כל הארץ היינו שהם מתקנין המלכות חסו פי' החודש הזה לכם שהם מתקנים אותה ובוודאי בכל דור ודור נמצא בחי' משה ואהרן כמ"ם בנמ' משה שפיר קאמר :

ויאמר ה' אל משה וגו' החודש הזה לכם . י"ל דהנה ידוע עיקר תכלית בריאת העולם היה בשביל בניי שיעשו רצון הבורא ב"ה ומקבל מהם נח"ד לא כמו הפילוסופים שאמרו שאין זה כבוד הבורא שהוא א"ס ויקבל תענוג מגושי עפר ולכך צריך לעבוד לכוכבים ומזלות . ובאמת בניי עם קרובו מאמינים שהם מעלים ריח ניחוח לפני הבורא ב"ה ע"י עבודתם וזהו החודש הזה לכם שעיקר החדשות התלוכה לא היה רק לכם בשבילכם כדי שתעשו רצון הבורא ויקבל מכם נח"ד וכמאמ' בני בכורי ישראל ר"ל שראש"י המחשבה לא ה'

רק בשביל בניי שהמחשבה נק' בכור שקודם שיעשה המעשה יחשוב במחשבתו :

ראשון הוא לכם לחדשי השנה . י"ל בצירוף הפסוק וחתם חסיו לי ממלכת כהנים . דהנה בניסן הקב"ה מחליף הממונים והשרים עליונים להראותם שכולו ברשותו ית' ויש קדושי עליון שיכולין לברוא ממונים למעלה ופרקליטי עובדים ע"י כמאמר מי מושל בי לדין . חסו וחתם חסיו לי ממלכת כהנים שחתם תמליכו שרים עליונים חסו ראשון הוא לכם לחדשי השנה . ראשון הוא הקב"ה כמ"ם חני ראשון ואני אחרון . הוא לכם שחתם תוכלו להנהיג את כל העולמות לחדשי השנה להחדשות של כל השנה הם יכולים להפוך לכל הטובים וישועות אמן :

א"י החודש הזה לכם דבינסן ר"ה למלכי ישראל דבורתי הבריאס בר"ה לא היה רק כמו הריון כמו שאנו אומרים היום הרת עולם . לפי שבריאח העולם לא ה"י אלא שיתגלה מלכותו והתגלות המלוכה לא ה"י רק בניסן ביציאת מצרים וזהו החודש הזה לכם למ"י כמבואר ברמב"ן ובודאי כמו שהחלת הבריאח היתה בכ"ה בכסליו כמו כן התגלות מלכותו היתה בכ"ה באדר . וזהו פירוש בכ"ה באדר שולחנות יושבין במקדש ומתשכנין על השקלים השולחנות הוא שלחן מלכים והתגלות מלכותו היא בכ"ה ויש מתשכנין אותן כמו שהיה על השקלים כדי שיהיה להם חלק בקרבנות ליביר כמ"ם מתשכנין ומניחין הקדוש' על ישראל בע"כ מחמשי ועשרי' בו :

שה תמים ר"ל שישם א"ע לפני המקום כשה תמים . ר"ל באמת ובתמים והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחודש בין הערבים . נראה ליתן טעם למה דוקא ליום הקב"ה להקריב את הפסח ביו"ד בו ולשחוט בין הערבים דוקא מפני שידוע שמול של מצרים הוא עגלם ובניסן הוא שולט המול טלה ובחי' חודש הוא בתקפו ונבורתו ובין הערבים הוא שליטת החי'ונים לכן ליום הקב"ה לשחוט את הפסח בין הערבים ובארבעה עשר להראות שהכל כאין נגדו והוא מושל על הכל :

ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף . נראה לומר שמחמת שהמצרים עשו בכשופים שלהם שאפילו עבד אינו יכול לברוח ממצרים ומכ"ם ס"ר ישראל ע"כ ליום הש"י ב"ה ליתן על שתי המזוזות לרמוז כנגד חברה וילחם אכזבי שהם גילו אלוהותו של הקב"ה . אברהם גילה המלכות של הקב"ה לכל באי עולם ואמר שבודאי ראוי לעבוד אותו מחמת אהבה שהוא הנותן חיים ומזונות . וילחם פירסם אלוהותו של הקב"ה לעבדו מיראה כי הוא יכול ליקח חיות מהאדם ובודאי ראוי לעבדו ביראה גדולה . וחסו ונתנו על שתי המזוזות כדי שיתגלה המלכות של הבורא ב"ה . ועל המשקוף רמזו ליעקב אביהם שהיה שוקף על שתייהן . וסיו יכולים ללאת ממצרים . זה היה בפסח מצרים . אבל בבהמ"ק היה הפסח נחטב בשלש כמות והיה זה נגד האבות שהם שלשה ולא היה צריך ליתן מן הדם אלא מתחת אחת רמז למדת מלכו' שמכל העכו"מ צ"ב בחר בבניי שהם אחת :

לר"ך להמשיך עליו הקדושה בחפזות ערבית ושמחית ומנחה
 אבל בפסח בא הקדושה לאדם בפעם אחת כלשון פסח כניל
 ולכן לר"ך הכנה כי אע"פ שבא אור הבהיר אעפ"כ לר"ך כל
 אדם לעשר עמנו כדי שיוכל לקבל אור הבהיר למשל שהחמה
 אע"פ שהיא זורחת ביותר אעפ"כ לר"כין החלונות להיות פתוחים
 שאם יהיו סתומים לא תוכל החמה לזרוח להבית : ובכל מועד
 לר"ך להמשיך עליו הקדושה בתפלות כמאמר הכתוב אשר תקראו
 אותם במועדים מקראי קודש שלר"ך לקרות הקדושה אבל בפסח
 היה לר"ך אור הבהיר לבא בפ"א כי בחפזון יאלח ממל"רים חפזון
 אומיות ח"פ ז"ן כלומר כי בכל מועד בא הקדושה מהקב"ה
 כדרך זכר ונקיבה הוא חתן וכלה כל מה שהכלה תקטטת עלמה
 הם הכני"ן כן החתן זה הקב"ה מקרב א"ע יותר אליה אבל
 בפסח מחמת ישראל היו לר"כים ללאת ממל"רים כי אלו היו
 שם עוד רגע אחת לא היו יכולים ללאת משם ולזה היה
 לר"ך להיות הגאולה בחפזון ר"ל ח"פ ז"ן שמחמה מירי זכר
 לנקבה רק האור הבהיר באה פסוח ודלוג אבל בודאי אעפ"כ
 לר"ך כל אדם לעשות לו הכנה כמשל זריחה השמש אל החלונות
 כניל .

א"י אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר מבואר
 הוא שיעקר החמץ היא היל"ה"ר כמ"ש לעיל
 וכמ"ש בגמרא מי מעכב שאור שבביטה והנה עיקר החמץ הוא
 היל"ה"ר הוא בא מחמת שבני של האדם הוא מתאווי וממדות
 חשמית כמ"ש דהמע"ה הן בעון חוללתי ובחטא יחמתי אתי
 ע"כ לר"ך אדם לקדש עצמו בשעת חשמית שיותר שיקדש עצמו
 מושך להולד נשמה קדושה כי מקדושת החשמית בא להולד
 י"ט ומתחאווי והאמדות בא היל"ה"ר ע"כ ימנע מחאווי כדי
 שיהיה להולד מעט מועיר יל"ה"ר ויוכל בקל להתגבר היל"ט
 על היל"ה"ר ולז"א אור י"ד בודקין את החמץ לאור הנר : ר"ל
 לאור נשמתו כי נר ה' נשמת אדם כי נר הוא ר"ת נשמה ר"וח
 ונ"פ ר"וח כי הוא יפה לבדיקי ויבער את היל"ה"ר מכל וכל .

בגמרא דרש רבא אין לשין אלא במים שלנו : למחר
 חייתו כולי עלמא חלבייהו לנביה : ולכאורה קשה
 למה ליה לרבא לדרוש כלשון שאפשר לעשות ונראה לי שר"א
 רמז ברב"ר קדשו שהעולם יהיו מ"מרים שם הו"ה ב"ה בעשיית
 המלות : שמלה הוא אומיות יה"ה בא"ת ב"ש : והוא"ו של
 השם הו"ה אין בו : לזה למד רבא להעולם ברב"ר קדשו שיוכלו
 למשך את הוא"ו להמלה ויהיה השם שלם ולכן דרש בזה הלשון
 אין לשין אלא במים שלנו התיבם שלניו בניתי עש הכולל שם
 נג"ד י"ש שפירוש של שם הוא נגדי כבוד שמי' והשם זה נגד
 הוא"ו של שם הו"ה שהשם הא' אב"ג ית"ל הוא כנגד הו"ו"ד
 והשני נגד הו"ה זה השם : השל"שי כנגד הוא"ו שהוא"ו הוא
 המשכה שהיא מכוון נגד זה השם שלר"ך להמשיך עליו עד שיהא
 כנגדו כבוד שמי' ולזה דרש רבא הלשון שלניו לרמז שלר"ך
 להמשיך הוא"ו למלה ויהיה השם שלם ולזה בערב פסח לר"ך
 לעשות המלות לשם מלאה דהיינו ג"כ על זה הכוונה כדי להמשיך
 הוא"ו

של מנהג זה כי ה"ט"ה בני" כ"ב הוא כ"ב אותיות
 ובאותם החטים עושין הכנה שיוכלו לקדש כ"ב אותיות
 וכתובות ביד הלשון לכך לר"ך לבחור בחיים הם דיבורים
 וגם התיבות לר"כיס להיות בחיים היינו בכוונה שלימה
 בלא כוונה כנוף בלא נשמה לכך לר"ך שיראה שיהא
 בחיים דהיינו בכוונה : ולחלקם לעניים ר"ל העניים הם
 לא יוכלו לקדש בעצמן הכ"ב אותיות לר"ך לחלק להם
 ולהשפיע להם מחלקם ולהשפיע להם קדושה כדי שיוכלו
 לקדש : כי אם אינו מקדש את דיבוריו אזי אם עומד
 למלא חמ"כ אינם נכנסין דיבוריו אל הקדושה וחו"פ פי' ולא
 העוברים ברכת ה' עליכם : ר"ל אחת העוברים ראונו
 יבנו לומר ברכת ה' מפני שאינו נכנסין בקדושה : עוד שם
 מר"ה למ"ד יוס וה"ה העני הדר פה למ"ד יוס מחוייבין
 לו : הרמז הוא שלר"ך ללמוד תורה וללמד ולעשות
 על שם הקדוש הזה : רק שלר"כ"י גם הם להיות
 להל"ק ולהתגבר עלמם אל הקדושה אז בודאי יוכל
 לר"ך לביע חית' כי לולא זה בודאי אין יכול להל"ק להשפיע
 כי כ"כ מחמת שהוא עצמו תדחה הימנו : ומי שאין דר פה
 יוס עכ"פ מחוייבים ליתן לו מלא : הרמז הוא כי בידאי
 קדושי עליון שבהגיע חג הפסח הם מנוהרים ועומדים וכל
 המלה בכוונה שלימה בלי שום מחשבת פסול : ולזה מי שאינו
 מר"ה כ"כ שיוכל לעשר עצמו ולפנות תכל וכל אזי לר"ך ליתן
 מדרגת מל"ה מל' מלא ומר"בם כמבואר בזה"ש"ק ור"ל שלר"ך
 לר"ך להשפיע לו עכ"פ שאם יבא היל"ר להפילו למחשבות רעות
 הקדוש הזה שילחם בתלות ומריבות נגדו ולהתגבר עליו :

א"ר בניסן ר"ה למלכים : ר"ל שתמליכו את הקב"ה
 על כל העולם : נראה הרמז בזה שמאחר בניסן
 דר"ה בו לר"ך לקבל עליו קדושה מאדוני מאות י' של
 אר"י : ומעשרה עד ערב פסח ד' ימים לר"ך לקבל
 קדושה מאות ד' של השם הקדוש אר"י ומפסח
 שבועות חמשים יוס נגד אות נ של שם הקדוש אר"י
 מצויות נחבלה הפלא עליון והוא נגד א של שם הקדוש
 ד"י : וזו ממליך עליו את הקב"ה שהוא ארון כל
 שלם מאחר בניסן עד שבועות עוד אחת בשם לר"ך
 עליו עול מ"ש כניל : (מבואר לקמן בס"ד) :
גמרא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ ככר
 פירשתי שהחמץ הוא היל"ה"ר כמו שפירש הרמב"ם
 וכן הוא מלשן בז"ל מלשון אשרו חמץ ולכן חמץ מרמז
 היל"ה"ר שמי שהולך בעלת היל"ה"ר הוא נזול משרשו : ולכן
 לבער החמץ בע"פ ולעשות הכני שיוכל להשרות עליו
 הגדולה שמחבלה בליל פסח שפסח הוא מלשון פסוח
 כי בכל מועד הקדושה אינה באה לאדם בפעם אחת רק

הוא למלא ויעשה מצוה ויהיה השם שלם כנ"ל ולתת חייתו
 כולו עלמא חזבייהו לגבי ר"ל הכלים הריקים היינו אותן שלא
 היו יכולין להמשיך בקדושה הוא למלאהו אחו לגבי רבא כדי
 שיפיע להם תרוב קדושתו כדי שיוכלו נ"כ להמשיך הוא
 למלאהו ויהיה השם שלם אמר :

בש"ע איין בודקין את החמץ אלא לאור הנר . י"י הוא
 אותיות נ' שמא ר'וח : ובגר של שעוה שעו"ה

הוא אותיות ש"ע ו"ה . ש"ע מלשון ואל קין ואל מנחתו לא
 שע"ה דהיינו שר"ך לחד ולשעות שם י"ה ב"ה . בכל מצוה
 שהארס עושה כמו שאומרים קודם כל מצוה לשם יקב"ה
 לומר שם י"ה ב"ה ולא אמירה הוא עיקר כי אחר כוונת
 הלב הן הן הדברים ובלבד שיכוין לבו לשמים ולזה לר"ך
 של שעוה דוקא לרמוז על כל ה"ל :

נדהנין להניח פיתותי חמץ במקום שימלאו שם הבודקים
 וכו' מיהו אם לא נתן לא עכב . שדעתו של

אדם לבקר אם ימלא . ונראה שנהנו המנהג הקדוש הזה
 מפני שעיקר הביעור חמץ הוא הי"ה כמ"ש לעיל ולה
 הנהיגו להניח חמץ להראות שבדאי יש בו עדיין עון וחמץ הוא
 ה"ה : כי אין לדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא כי האדם
 שמחזיק עלמו שתיקן הכל בודאי לא התחיל לעבוד את ה'
 כמו שכתבתי במקום אחר פי' הכתוב אשר אין בה מוס
 אשר לא עלה עליה עול שמי שסובר שאין בו מוס בודאי
 לא עלה עליו עדיין עול מ"ש . וכמאמר החכם בחי"ה
 שאם אמרתי בלבבי לא הייתי חוטא בודאי הוא חוטא ביותר
 כי הגאון הוא חטא ביותר ולזה נוהגים להניח פתותי חמץ
 להראות כנ"ל כי בודאי לא תיקון הכל :

ואם בעל הבית רואה יעמוד מבני ביתו אללו בשעה שמברך
 ויתפזרו כל אחד על סמך ברכה שברך בעה"ב לבדוק
 איש איש במקומו . נראה הרמז שבו שבעה"ב לר"ך להשפיע
 לכל אנשי ביתו קדושה וטהרה ומי שהוא לדיק יותר לר"ך
 להשפיע קדושה וטהרה על כל בני עירו ומי שהוא לדיק יותר
 לר"ך להשפיע על כל העולם כולו כדי שיוכלו לשוב בתשובה
 שלימה :

כ מקום שמכניסין בו חמץ לר"ך בדיקה . ר"ל שר"ך כל
 אחד לבדוק במקום שדרך ה"ה הוא החמץ לשכון
 שם כ"א לפי ערכו מי שדרונו לפנוס בביתו ח"ו או בעיניו
 לראות במקום שאין רשאים לראות לר"ך לבדוק ולעבר ולשוב
 בתשובה ובחרטה נמורה שאל יעשה עוד עבירה ועל מה
 שעשה יחזור בתשובה שלימה ובודאי יתחול לו הקב"ה . וכל
 מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לר"ך בדיקה . נראה הרמז
 דהנה ב"א שאינם משגיחין ע" מעשיהם רק על מעשים של ב"א
 אחרים ולזה תזהיר החנא מקום שאין מכניסין בו אין לר"ך
 בדיקה . כלומר שאין (לעשות) כך שישיג על מעשיהם
 של אחרים רק שיתקן וישיג על מעשיו :

חורין הנבזים שאין יד אדם מנעת שם וחורין הנמוכים
 פחות מנ' טפחים אינם לריכין בדיקה נראה הרמז

שאל יאמר האדם איך אוכל לבדוק כל הטעמים ועונת
 אני וזכר את כולם . לזה אמר חורין הנבזים שאין יד
 מנעת שם ר"ל שאין זכר אותם אין לר"ך בדיקה אלא הא
 לר"ך לבדוק ולשוב בתשובה על אותן עונות שהוא זוכר
 ואותם שאינו זוכר ממיא יסיו בטלים כי הקב"ה אומר אלו
 זוכר עוונות הראשונים בודאי ה"י מתחרט עליהם
 בתשובה כמו שהוא מתחרט ושב על אותן שהוא זוכר

כ אדם לר"ך לכבד חריו קודם הבדיקה נראה
 שכל אדם לר"ך לפנות מחשבתו ב"י בניסין ולעשות
 ב"י כדי שיוכל לבדוק בלימה שאם לא יפנה מחשבתו
 וכסירה לבדוק בפתע פתאם בודאי לא יראה בעלמו שום חמץ
 ויאמר לדיק אני . רק לר"ך לפנות מחשבתו מקודם ובודאי יפנה
 שם חמץ .

מצה שהכניסו פניו הוא חמץ וכתב המג"א אבל העולם
 אין מהרים בזה נראה ע"ד הרמז שמרמז
 אנשים שאומרים דברי חידודין לחבריהם ומלבינים פניהם
 ברבים ואלו קימקא ואתא חורא חוהו שהכניסו פניו וזה
 בודאי חמץ גמור ר"ל עלת ה"ה ר' וזה אין העולם
 מהרים כי אומרים מלחק אני ובודאי מי שרואה להיח
 ירא שמים י"ה נסר מזה החמץ ולבערו מכל וכל :

כרים שתשמישן בחמין ינעלו בחמין בלוגן ידומו בלוגן
 וכלי חרס אין לו תקנה אלא בשבירה נראה ע"ד

הרמז שאע"פ שחוטאים אינם עושים שבירה בלב שלם ובגמ
 חפלה רק בע"כ יספר שבחו של עבירי מחמת חבולות ה"ה
 אבל הוא באמת אינו רואה כלל לעשות מה שהוא נדר ר"ל
 הקדוש י"ה . זה האדם הוא שתשמישו בלוגן ר"ל שאינו בחמ
 ותאזהר רק שיקבל עליו באמת שלא יעשה עוד עבירה אפילו אם
 ה"ה י"ה מסיתו . וזה ינעלו בלוגן ר"ל בלא סיגופים ובגור
 חמיהם הלב רק התשובה לר"ך להיות כמו שחטא יאכל
 שתשמישו בחמין ר"ל שמחמם א"ע לדבר עבירה ועושה אות
 בנפש חפילה זה לר"ך לעשות התשובה כמ"כ בחמיות הלב
 וכלי חרס אין לו תקנה . ר"ל אותם שהרבו לחטוא כמו הכל
 חרס שאינו יולא מידי דופיו לעולם אין להם תקנה רק בשבירה
 לב ובמיררות על חטאיו שעבר נדר ר"ל הבורא י"ה וית' ובודאי
 קרוב ה' לנשברי לב ויקבל אותן :

לפסח

כ פסח נחבלה האור הבכיר ובפרט בשעה שאומרים
 הלל שאין זה כל השנה וימים טובים . ה"ל נש
 בניית שד"י שהו' משרד מערכות . הלולא בביתא מרפסין איגרי
 רמזו בדבריהם כדרך המשל שאיחא בזה"ק (פי' בחקותי) מש
 למלך שבעם על בנו ומרחקו ממנו ומטרוניתא עמו לימים
 המלך מחמת שרמנותו על בנו ומשנים מן החלונות ומלך
 החרים לראות מה שבנו עושה ושרי געה ובכה ועכ"פ
 רואה שהבן בשמחה אין שבכי כ"כ גדולה ולזה לר"ך לש
 בשמחה

הלכות חג בחד ד"א מ"ן של אבות כו' מי פעל למיך כאברהם
 כו' עור בפסוק תורי זהב נעשה לך זו ביזת הים עם נקודות
 הכעף זו ביזת מלרים כשם שהפרם בין זהב לכסף כך הפרם
 בין ביזת הים לביזת מלרים ותבואי בעדי זו ביזת מלרים
 עדיים זו ביזת הים ד"א תורי זהב זו התורה כו' עם נקודות
 הכסף כו' אלו האותיות ר"א אומר אלו התיבות י"הודה
 ברבי אומר נאוו למיך בתורים זו התורה לווארך בחרוזי אלו
 הנביאים תורי זהב אלו הכתובים עם נקודת הכסף זה שר
 השירים מלה חתומה ומלה מסיימה ע"כ הנה בפ' יסקני
 מנשיקות פיהו כ"י טיזבים ד"ודיך מ"ן ר"ת ינ"י גל דברי
 ריז"ו כ"י לפניו ית' להחבר עמה מלשון משיקין את העים
 הוא ל' התחברות וע"י החיבו יתגלה עליהם הארתו הקדושה
 מ"ינה של תורה הקדומה המתגלת בכל עת וזמן . וכן פ"י בפ'
 זה שהארטו והשפעתו הק' נתגלה בכל עת וזמן ע"י שלם
 רגלים הם חג"ת ובר"א פ"י יותר ע"י האבות הקדושים אשר הם
 שורם שלם רגלים כמבואר בזה"ק . והגם שלפעמים תמלא
 בדברים ז"ל שפסח הוא גיון תכלת ע"ש שכול בכורות . הדרך
 הישר המבואר הוא כי פסח נגד חמד כי זה היה מחסרו לבדר
 כ"ק מבכורי מלרים ולהוליא עמו בני"י מכור הברזל כדי שיתגלה
 תלכותו ואלהותו בעולם ולה ארז"ל על פסוק לקח לו גוי
 מקרב גוי כעבוד הששתט מרחם אס . כי היה אלהותו ית'
 והנהגתו העולמות ע"י תפארת ישראל בהקטר כעובר הנסתר
 בבטן אמו כמו שאמר פרעה מי ה' וכשהוליא ית' ונתגלה
 אלהותו ית' ובריאחו כל העלמות והנהגתם בשביל בני"י היתה
 דוגמת לידה כמו שפורסם ביחזקאל מילדתך ביום הילדת אותך
 וכל הענין . והיה בחי' יניקה עד טהרת עמו בני"י וספירתם
 שבעה נקיים וטהרתם כל ז"ה וגמר קישוטי כנסת ישראל לפניו
 ית' בכ"ד קישוטי כלה . וכל קישוט אינו פחות משני מ"יין כמו
 זהב וכסף הרי מ"ח ובכללות הם מ"ט . והופיע עליהם ית'
 בשער החמשים לקבל התורה פ"פ . והיה אז היחוד הגדול
 בשלימות הנמור . אכן כל ימי יניקה אין היחוד בשלימות
 כמ"ש בגמרא מניקה לא תשמש וד"ל . אכן גם בימי יניקה יש
 שני בחי' כמ"ש רז"ל שדים אינון שופרי דאחתא תחמת שמורים
 שהיא ג"ר יכולה להשפיע וסיינו כשהיא נושא' התינוק כאשר
 יש אומן את היונק בזה היא מתפארת בפני בעלה . אכן
 יש ג"כ בחי' אחרת והיא בקטנות יותר כשהאם מרכנת עלמה
 על גבי העריסה כ"ל ואז נק' איתא רביעא על בנין . וכל זמן
 דהיינו כל ימי יניקה בחי' נגמרת בשבעה שבועות כ"ל . אכן
 גם בחי' הב' נמתקת בחסדו הגדול בבחי' דס ועבר ונעשה
 חלב . אכן כליל פסח האירו כל התיקוני' והגדלות ברנע
 אחר כדי להוליא עמו בני"י מכור הברזל ממ"ט שערי טומאה
 למ"ט שערי קדושה . והוה כי בחיפזון ילאה מנלרים : ובחי'
 זו לא היתה מסטרא דילן כמבואר בזה"ק והיה אז היחוד בחי'
 ח"ו הסעודין סעודת איסורין בבית אביה ומחמת שלא היה
 מסטרא דילן האירו כל הארות וגדלות בפעם אחר כי השעה
 הולרעה לך כ"ל כמבואר בכחבים . לזה פ"י המדרש בעדי

זו ביזת מלרים שהיו נכללים כל המדרגות בבחי' אחרת
 אכן אחר יל"מ הולרכו לבדר המדות מעט מעט עפ"י עבודת
 עד חג השבועות וכנ"ל . ולזה פ"י עדיים זו ביזת הים
 שמאלו היו נכנסים בקטנות וגדלות על יד על יד עד
 היחוד :

יבא

דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו איתא במד' כי א'
 רשו' לחמן לבא להיכל הכלי אלא בנתיני רשו' מגדו
 ולכן היא אומרי' יבא דודי לגנו . והני' לכאורה קשה היכי משתב'
 לה שחסי' היא חובעת בפה מה שאיני רשאי . ונוכל לומר
 כי ע"י רוח רשבק בה בעל' היא משתוקקת ותובע' ע"י הלב
 והתביעה נק' על שמו מטעם זה כמ"ש הזוהר . וז"ש יבא
 דודי לגנו כי רשאי'ת לומר כן ויאכל פרי מגדיו כי זה נק' פרי
 מגדים שלו ע"י הרוח רשבק בה והנה לפעמים משתכח שהשם
 אין לה שום תאוה להשתקט ולהתיחד עם דודה רק ממחמת
 הבנתה את בעלה והשתוקקתה לשמח את בעלה מתקשטת
 ומראית לו פנים שוחקת עד שגראה הדבר לבעלה כאילו היה
 חובעת אותו אבל באמת אין כוונתה לשום עלמה כלום רק
 עבור לשמח לב בעלה כי לפעמים היא מרק נפש מחמי' אחרת
 סיבות ומקרי הזמן ואז אלו ה"י מבין בעלה את כל לבנה
 וגודל אהבה המסותרת אשר בקרבה המסתרת כל עובדי
 ויגונה ומעוררת שמח בעלה . הלא בודאי יוסיף אהבה חלי'
 אלק' מנות ככה ואלו ה"י באפשרי שיתקן ג"כ ויטיר הלשון
 ודאבון נפש ומנהג בודאי ה"י עושה כפי יכולתו . וכדון זה
 כנסת ישראל עם דודה כשאל לה איזה צער ע"י איזה קנה א'
 איזה נזירה והיא מתחוקת ומתקשטות לעשות רצון דודה ולשמח
 עמו בשבתות וי"ט או בשעת התפלה ועשיית המלות והבדלה
 ב"ה שהוא יודע המחשבות ומכיר בכלל זה בווער לו להשתקט
 כביכול ברשפי אש עד אשר יסיר מאתה כל יגוני חלב כי הוה
 יודע מרירות הנפש והוא בעל יכולת להתגבר ולהכניע כל
 שונאי' . וזה נק' איזה אשה כשירה כל שהיא עוה רצון בעלה
 דהיינו שהיא מולדת רצון בעלה כנ"לש :

ביאור הגדה

דא

לחמא עניא וכו' והנה המפרשים ראו לגרום כס'
 כי המלה היא רמיון לחם עוני שאכלו אבותינו במצרים
 חבל לא זה לחם עניא עלמו . והארי' ז"ל כתב לומר הוסיף
 הא ע"ש בכוונת . ונראה לבאר דהנה איתא בחי' ה"י העור'
 על השפעי' היזרת מחסד הבורא ומתנת חסד אע"פ שהתקב'
 אינו כדאי וזה מורה אות יוד שאחרי ה' על בקי' אבא והאש'
 החסד והנקודה מורה לשו' ה' כמו שאומרים על דבר העל'
 ומתבקש כלו' ה' החסד שבא מהבורא שאין אנו כדאי ע'
 עבודתנו אבל בחי' הא מורה על דבר הנראה באלבוע כלום
 בזמן שהתקבל כדאי ע"פ עבודתו לקבל שכר וחסד חס'
 אומרים הא פ"י בחי' הנק' הא שהחסד בא מדה במדה
 לחמא עניא שהמדה היא בעניות ודלות כיון שאנחנו בגלות
 ואין

בארץ באנו כי אין מרעה לאין אשר לעבדיך דהיינו שאין חכשט
וקשט לכני רק ע"י הבידורין וזה כי כבר הרעב דהיינו בזמן
שאין יחוד והמלכות מתעלמת ומתכעט ומוזה בא הרעב עד
שיחברר הני"ק שהם כמו חכשטין וקישוטין לכה ועיין בזוהר
חדש דף פ"ז ע"ב בד"ה ויהי רעב בארץ :

ועברתי

בארץ מצרים אני ולא מלאך אני הוא ולא אחר
דהיינו שהראה הקב"ה להם כי כל כוחות
ומחשבות ורלוס הוא רק ברלונו ית' ולכשר' יעביר רוח עומא'
מן הארץ וזה אני הוא פי' אפי' כשבא בבחי' הוא וכסתר
כבודו וקדושתו - אני הוא ולא אחר פי' שאין זה בחי' אחר
חו' רק הכל חד כי כבודו בגלוי כן הוא אפי' בשעת הסתר :

ארו

הולחנו ממצרים כו' אלו הרג את צבוריכם ולא נתן
לנו את ממונס דיינו היינו שהמנון הוא הני"ק שהוליא
ממצרים ועשהוה כמלודס שאין בה דגן ואלו הרג את צבוריכם
לחוד היו יולאים הני"ק ממילא : אלו נתן לנו את ממונס
היינו הני"ק ולא קרע לנו את הים דהיינו כי הקב"ה קרע את
הים ע"י שם קר"ע כידוע ולישראל נעשה המספר ש"ע שהם
השעשועים ואלמלא לא הופיע החסדים הגדולים דיינו : ואלו
קרע לנו את הים ולא העבירונו בתיכו בחרבה דיינו שזה הים
חסד נוסף שהלך פסל תיכה בין מחנה ישראל ואעפ"כ עבר
י"ס לרה וזה נק' בחרבה - וזה הים במכוון שלכאורה איך
שנו וטעו חכמי מצרים לעביר בים אמרי ישראל הלא ידעו
כי ה' את ישראל ונלחם להם והוא עושה להם נסים ונפלאות
ומדוע לא יראה לעבור במלואה פן יהמו יחמרו מימו וירעשו
עליהם - אע"כ כיון שראו אינטנטיני פרעה כי עבר בים לרה
א"כ אמרו אין זה מדרך הנס מישוע' ה' כי גם המסכה עברה
אלא דרך הטבע הוא שהים ברח לאיזה סיבה או רוח והיו
רודפים אחרי ישראל עד שנטבעו במלולות ולכן זה שהעבירונו
בתוכו בחרבה היתה סיבה לשקוע לרינו בתוכו והיה זה חסד נוסף
על קריע'ת י"ס :

ליום שני דפסח

בפרשת

אמור דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי
תבאו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרת'
וגו' והבאתם את עומר וגו' דהנה כל ענין הספירה נלכות
ע"י עבודתינו הנהגת מדה במדה שהקב"ה מתנהג לפי הנהגות
האדם כי כל ענין הכוונות האר"י ז"ל להמשך המוחין להמדות
וזה כי תבואו אל הארץ היא המלכות אשר אני נותן לכם היא
נותנת לכם מדת אני שהוא מלכותו : וקצרתם את קצירה פי'
שתהיו אתם במיד' תחלדי חקלא : והבאתם את עומר וגו' כי
עומר פירושו מדה - וזה והבאתם את עומר אל הכהן הוא
החסד העליון שיהיה מתנהג במדה ושיעור והבן : הנה הפוסקי'
כתבו טעם מפי מה אין מצרכין זמן על מלות ספירה כמו
שאלו מצרכין על כמה מלות זמניות ע"ש בדבריהם - ולפי

הגדה יש לתרץ עפ"י דברי האר"י ז"ל שהאידו עיניו כי בליל
א' דפסח האידו מוחין דנדלות וקטנות וכל אורות שאידו בימי
הספירה הם נכנסין ע"י המלות והכוסות רק שאח"כ הם
מתלקים ולריכים אונחו לספור ספירה להכניסם ע"י מעשים
אחד לאחד עד חג השבועות כמ"ש בזה"ק והאר"י ז"ל י' לכן סרה
מתולא הקושיא הג"ל דלא שייך ברכת זמן כיון שאין כאן בהירות
חדש ע"י מלוה זו כי כבר נעשה הכל בכלל בליל א' דפסח
והבן - והנה אפשר לפרש שאלת הבן החכם ששאל מה העדות
והחוקים אשר לזה וכו' דהיינו ששאל טעם שענין וביאור
כיון שנעשה בליל א' דפסח כל התיקונים א"כ מה העדות
והחוקים אשר לזה ה' לקפור אח"כ ספירה ואחת לאחת למלא
משכון ולעשו' התיקוני' בעולמות לאט לאט - והתיורין הוא כי כתוב
אומר ביום טובה הים בטוב וציוס רעה ראה דהיינו שיש באדם
מוחין דנדלות ושעות שיוכל לעבוד את בוראו בבהירות ובהתלבט
ויש עמים וזמן שמתחלק ממנו המוחין ושאר בקטנות ובגמיונות
ובמלחמה עם יצרו והכלל שריך האדם לזכור בשעת מוחין
דנדלות להכין עצמו ולעשות רושם בקרבנו הנס שיסתלק ממנו
החלשות לא יפול לגמרי ח"ו ויהיה תהמנלחם קרבא ויחמוק
וישען בה' - וזה רומז מ"ש אמור אל הכהנים ואמרת ופי' רש"י
להזהיר הגדולים על הקטנים דהיינו בשעת מוחין דנדלות להזהיר
עצמו על שעת הקטנות ולחזק א"ע - וכן בכל חמנים למשל
בשבחות וי"ט שאז זמן ההתלהבות בחשק ופלא לעבודתו יתברך
שמו לריך האדם להכין עצמו על ימי החול הבאים שיהיה
מקושר ג"כ בבוראו ית"ש וכן ביום א' דפסח אמרו רז"ל
הסימן א"ת ב"ש - א"ת א' דפסח הוא תשעה באב וא"כ לריך
האדם לקשר עצמו ביום א' דפסח הטיב בבוראו עד שאח"כ
בט' באב שהוא יום הידיה מכל המדרגו' יהי ג"כ מקושר בעבדי'
הש"ת - וזה רומז ביום טובה ה' בטוב וגם אז ראה והביט
על יום רעה שיבא בירידת המוחין והכן עצמך עליו שלא תפול
בו - וזה הענין בפסח ג"כ שסידרו לנו חז"ל קדש ואח"כ
לאכול הכרפס כי בשעת הקידוש הוא שעת מוחין דנדלות ולריך
לעשות הכנה על מוחין דקטנות הבא ע"י הכרפס לרמו כניל
וכן ע"י המלות והכוסות נעשה הכנה על ימי הספירה שאח"כ
שלא יפול לגמרי משא"כ אם היינו מתחילין במוחין דקטנות
כמו בכרפס ובספירה לא היינו יכולים לגמור מלאכתנו לולי אור
ה' וחסדיו שמופיע מלינו בתחילה בגדלו' המוחין ואח"כ אנו עושין
סכנה על ימי הקטנות וכני"ל וזה מתורץ קושיית בן החכם הג"ל :

וספרתם

לכם ממחרת השבת וכו' - וקפרתם מלשון
ספיר ויהלום שאתם לריכים להאיר לנים
עלמיכם בתשובה מכל עונות : ממחרת השבת ר"ל מרוב
הקדושה שבא לכם מיום א' דפסח שבליל פסח ממשיך קדושה
משלשה מלות ומארבע' כוסות כני"ל על שבעה שבועות של
עומר : מיום הביאכם וכו' נראה לפרש ע"ד הפסוק יראה ה'
היא חכמה וסור מרע בינה פי' מי שהוא מר מרע ועושה חסופס
הוא בינה בן י"ה כדכתיב בניס אסס לה' כו' ועוד יוסר

יום מעורבים בשילוב להראות חובת הקודש מחמת
 גשם חסוד הוא מתדבק בהקב"ה באחרות גמור כביכול
 גם שאותו ב"ן קודם אומות י"ה ב' קודם לוי"ד וגו'
 לה' משל לכן שהו' מחמת דרך ואח"כ כשהוא מתייבב
 בדרך הישר אז האב לוקח אותו על כתפיו כדי שלא
 לאתו הדרך חמטע : כך הקב"ה כביכול כשרואה אדם
 בדרך לא טוב ואח"כ עושה חסוד לוקח אותו עליו
 ולכן כביכול ולכן אומות ב"ן קודם מאומות י"ה וכמאמר חז"ל
 שבת עומדו אין לדיקס כו' וכשהוא סר מדע נעשה
 מר"ע לירוק עמ"ר והו' עמר החנופה ר"ל מר"ק
 מר"ע לעשות מהס לירוק עמר : עד ממחרת השבת
 חספרו חמטים יוס ר"ל כשלא עשה חסודה ולא
 ח"ע ח"ק בתחילת הפירת העומר אל יאמר שאין לי
 חלל עד ממחרת השבת השביעית חספרו ר"ל
 יוס אחד מי ספירה חספרו ר"ל חוכל להאיר
 על כל החמטים יוס על ידי חסודה : והקרבת מנחה
 אח"כ בשבועות יראה לקרב ח"ע מחדש להיות
 שונה בין דרועין דמלכא * והו' מנחה חדשה לה' :

ליום ו של פסח

פרשת

בשלה * ויהי בשלה פרעה את העם ולא נס
 אלהים דרך ארץ פלשטים וגו' כי ידוע שהקב"ה
 בחסדיו דרך כסוד ודלוג שלא בהדרגה בלי"ת כי
 אברנו בטומאת מזרים המלאה גילולים וזוה
 המדרש הנפלאים שכתב שמו ולא פרעו במזרים
 ע"ש והדבר נפלא להבין כיון ששטים
 כ"א ונתרפאו בשעה אחת למעלה מן הזמן והטבע
 להם לפיכך צעור הרופא כל בשר והוא ישלח
 ורפואתו מקודש * אלא הענין הוא כך שהפריעה הוא
 אלהות בסוד פר"ע י"ה וז"ל להם לגלות האלהות
 כמלך כי לא יכלו להתממה עוד רק בחסון מלו ודס
 ולא נחלו ולא במעשיהם כי היו אז ערוס וערי' וכמו שהיו
 הברים הללו עז' וכמו שכתבתי הדרוש באר"כ
 גבורות ה' ע"ש * ומלא עכ"פ שהיו אז ישראל
 רק שהופיע עליהם הש"ת בחסדיו מוחין
 וזכור חסדי אבותם ונאלם וכמ"ש
 כביכול להנחות דרך ארץ פלשתי
 מחמת שלא היו בעלם מקושרים בה' כראוי
 בדיה ויעשו כן כשאמר להם משה לחזור
 לנו אלא דברי בן עמרס והאמינו בלב
 ע"ש * ולפי"ז קשה מה היתה הלעקה
 המבלי אין קברים וגו' ומדוע
 לשמוע בקול ה' * אלא הענין הוא כך דהנה
 להם לשב לפני פי הסירות והוא היה
 שבו נכנס גדלות ב' ע"ש בכוננות

ואז היו בבחי' גדולה ודעה רחבה להאמין באמונה שלימה
 בדברי הש"ת ובמשה עבדו משא"כ ביום ראוחס את המזריים
 הוא יוס הששי ללאתם והוא יוס ה' לספירה שבו נכנס קטנות
 ראשון יעו"ש ונחקטנו המוחין עד שנשארם האמונה להם
 בקטנות וירדו ממדרגת הבטחון עד שבא יוס ז' של פסח
 וכנס גדלות ב' אז שמעו אל משה והיתה יסודם לקדשו והיס
 ראה יו"ם * ואיחא במדרש מה ראה * ראה ארונו של יוסף *
 ואמר אדומ"ר מוסר"ב ז"ל כי מדרך האשה בראותה ח"ש
 לדיק היא בורחת ומסתרת עלמה מפניו וכן הענין קריעת י"ס
 והבן כי הוא סוד עמוק * ונחזור לענינו כיון שביום הששי נחקטנו
 המוחין והיה ירידת המדרגות מזה עלמו הרגישו המזריים
 בטומאתם ובכישופם ולא הבינו הדבר לאמתו רק שהעלו
 בדעתם כי בני ישראל נבוכים הם בארץ וירדו ממדרגתם
 לגמרי עד שרדפו אחריהם * והנה כל זה היה מחסדי הבורח
 ית' שמו * וקטנות המוחין היה ירידה לורך עליהם כי לולא קטנות
 המוחין של ישראל לא חזקו המזריים את רוחם לרדוף אחריהם
 בים ולא טובעו בים ולא נחכד כבוד שמים כי א"ך נואלו שרי
 לוען אחרי כל המכות שהוכו ואחרי כל הנסים שראו שאלו ביד
 רמה ועתה ראו קריעת י"ס ויתחזקו עוד לשוע במצולה : אלא
 הענין כ"ל מחמת שהרגישו ע"י אילטגינותם את קטנות המוחין
 אמרו בלבם שמושיען של ישראל היה רק עפ"י שנות אלהים
 והוא אלהא דאלהיה ונתן התמשלה לכה אחד בשמים המנהיג
 את ישראל ולפעמים יורד הכה וקצרה ידו מהוסיע : וכאשר
 הארכנו בטענות כמה פעמים : אבל כאשר טבעו בים וראו
 כל הגבורות שהם חקדים לישראל הבינו כי שם הו"ה הוא האלהים
 ואין עוד ואמרו מזרים אנוסה מפני ישראל כי ה' נלחם להם
 במזרים ה' דייקא דהיינו כי כל המלחמות היו ע"י שם הו"ה
 ח"ש ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם כי עמוד הענן
 רומז על החסדים כמ"ש המקובלים שרומז על מלאך מיכאל
 ויעמוד מאחריהם שהלך לו דרך אחריים כדי שיבינו המזריים
 ויתמרו כי ידיו ה' את עמו ועי' ירדפו אחריהם והו' לירוק
 ויעמ"ד כי עמד גימ' ע"ב ע"ב כי ה' כעין דין שהוא מצ' דע"ב
 וננוז בתוכו ע"ב שהוא חסר באהבה מוסמרת לישראל
 ח"ש ויהי הענן והמושך ח"ש וינער ה' את מזרים בחוך ח"ס *
 לשון נער ובחור כמ"ש אדומ"ר הנאון מוסר"ב ז"ל שה' כי כבחור
 דמה על ח"ס ופי' הענין כי כל טעות מזרים בארנו שה' שלא
 נרלו להאמין כי הקב"ה מתנהג עמו במדה לפי עבודת בניי *
 חס ה' הרינת הבכורים ואמר ה' בני בכורי ישראל לסורות
 כי כל ראשית המחשבה ובריאת העולם לא ה' אלא בשביל בני
 ובכורי כו' * וכמ"ש באורך בהגהות לס' גבורות ה' : ונמר הענין
 נתגלה בקריעת י"ס וזה אשר נדמה להם כבחור עושה מלחמה
 והבן * ונחזור לענינו כיון שביום ה' לספירה ירדו ישראל
 קלת ממדרגתם ולא הבינו ג"כ את סוד הענין רק חפשו
 אומנות אבותיהם וילעקו אל ה' ויאמר משה אליהם התייבבו
 ודאו וגו' כי אשר ראיתם את מזרים היום לא מוסיפו לראותם
 וגו' פי' כל הענין הזה שאמס רואים את המזריים רודפים
 אחריכם

אחרים הוא הענין למען יכבד ה' בפרעה ובכל חילו וידעו
 מצרים כי ה' הוא האלהים וע"ז יתשאוו הני"ק אשר בהם
 ולכן תהי' לכם לפעול שלא תיסיפו לראותם עוד עד עולם
 כי לא תצטרכו לשוב למצרים וללקט הנילוות כי ביום הזה יתעלו
 וישבו למקורם וזה שרמזו בדבריו ה' ילחם לכם ר"ת יל"י שהוא
 השם המעלה נ"ק והבן :

גי' מה שאמרנו חז"ל בשעת קריאת י"ם נחבקעי כל מימות
 שבטולס ול"ל דבריהם לחיזה תכלית נחבקעו כל המימות
 כיון שטיקרו הגם היה להראות למצרים כח ה' ודי להם בקריעת
 ים סוף וי"ל הגם שהדבר כפשוטו כי נבקעו כל מעינות תהום
 פ"ת ים חיזה רמז שבכח קריעת י"ם נעשה הכנה לבקע כל
 המעינות העתידין לקרוע כגון הירדן בימי יהושע. וזהו בינאי
 בימי ר"פ בן יאיר והכח הראשון נפתח ע"י פרעה :

במדרש שיר השירים איתא חזית איש תהייר במלאכתו
 זה עשה רבינו לפני מלכים יתייב זה מלך
 מה"מ הקב"ה כל יתייב לפני חסוכים זה פרעה. ר"ח לפני
 מלכים יתייב אלו הדריקים שמחליבים בחורת ה' כמ"ש בי מלכים
 ימלוכו כל יתייב לפני חסוכים אלו הרשעים עכ"ל הגה המד'
 רמז במלת חזית זה משה כי חז"ת בני' תכ"ה שהוא השם
 שאחרי אותיות שד"י בא"ב ובו שמש משה שבו הרב את המצרי
 כמ"ש לפיל בפי' שמו בפי' למת תכ"ה רעך כי בכח השם הזה
 יוכל לענוש הרשעים בסוד כל מקום שנתנו חכמים עיניהם.
 עיין בשער היחודים וזה לפני מלכים יתייב זה הקב"ה כל יתייב
 לפני חסוכים זה פרעה. כי מרע"ה אפילו בשעת עמדו לפני
 פרעה עמד במחשבתו לפני ממ"ה הקב"ה ולא פנה אל פרעה
 רק מדביקותו בהקב"ה וקדושתו השקה כוס התרעלה לעוברי
 רגונו. וכמ"ש במדרש בפי' ראה נתתיך אלהים לפרעה ע"ש.
 וכן כל הדריקים אורח דריקים כאור נוגה בהתקשרות והתדבקות
 בבירה כל וממילא שופך הקב"ה כוס חמתו על הנריס איתם
 זה כל יתייב לפני חסוכים שאינם מביטין אל מעשה הרשעי'
 רק דום לה' והתחולל לו כדאי' בנמ'. ומ"ש במד' שמתייבין
 בחורתו היינו שמלמדנו המד' כשהלדיקי' עומדים בשבחו של
 מקום ובתפלתם ומנח הבחירות בא להם חיזה דבר חידוש
 בחורה ומבינים חיזה סוד ואז הם יתייב' לשון נכב על מקומו
 י' עהתירה פ"מ נקרא לפני מלכים יתייב זה מלך מה"מ
 הקב"ה והבן :

לפסח שני

בפרשת בהעלותך. וידבר ה' אל משה כו' איש
 איש כי יהיה טעם לפסח. ר"ל תיטימא אי"ע
 בעבירות ולא היה יכול להמשיך עליו הקדושה מפסח ראשון
 או בדרך רחוקה. ופירש"י נקד עליו לומר שלא היה בדרך
 רחוקה ממש אלא שהיה חוץ מאסקופת העזרה. ר"ל שהיה
 רחוק מהשי"ק ואינו יכול לומר ברוך אתה כאשר ידבר איש אל

רעהו פנים בפנים : לכם : ר"ל טימא אי"ע והוא
 לעצמו : או לדורותיכם. שמחמת רוב עונות הוא
 באכס מה פנס להלדיק. והוא הפי' טוב מעט לדיק מה
 רשעים רבים. ר"ל מה שהטוב מתמעט לדיק הוא
 רשעים רבים שעושים עבירות הרבה ומביאים לו פנס :
 פסח לה' בחודש השני בארבעה עשר יום לחודש בין הערבים
 יעשו אותו וכו'. ר"ל שימשוך עתה הקדושה עליו ע"י
 כמו שמבואר בזה"ק האי יומא כרוזא כרוז מאן דבעי למחמ
 למטרותיח יחמי ומהאי יומא עוד שבטא יומין תרעין פתיח
 והאיח אשר הוא טהור כו' וחדל לעשות הפסח כו' קרבן
 לא הקריב במועדו : כי בכל מצוה לדיק ליחד שם י"ם
 כמו שאומרים קודם כל מצוה ומצוה לשם
 קיב"ה ושיכניתיס בדחילו ורחמינו ליחד שם י"ם
 כו' וזה קרבן ה' לא הקריב שלא קרב ולא
 יחד בשם הו"ה ב"ה : במועדו. שלא יאמר מה בכך הלא
 כמה לדיקים שמיחדים שמו באהבה לז"ח הכתוב במועד
 ר"ל שכל אחד ואחד יש לו מקום בפני מצוה בעולמות עליונים
 ומה שזה מתקן אינו יכול אחר לתקנם. והוא כי את קרב
 ה' לא הקריב במועדו' שלא תיקן מקומו שהוא לדיק לתקן
 וכי יבור אחכס בר' שלא יאמר הן בעונינו נחשבנו כנכרים ויהי
 אוכל לעשות הפסח. הוא היחוד הקדוש. לז"ח הכתוב וי' יביר
 אחכס בר' : ר"ל אע"פ שהוא בר' ועשה פסח לה'. ר"ל שבו
 יכול לעשות חסובה כל זמן שהוא חי ולעשות יחוד שהוא חסובה
 חסובה שהיה עד עתה בדרך רחוקה שריחק ה' משה וי'
 ב"ה ועתה יעשה חסובה ומשובה ה' : כחוקת הפסח וכמספ
 יעשה אותו. ר"ל שבוודאי יכול לעשות היחוד כמו שאר הלדיקים
 ובזכות זה יבא הנואל לדיק במהרה חמין :

פרשת שמיני

וידבר ה' אל משה ויהי מלמד שהיה
 שמחה לפניו במרום כיום שזכר בו השולס
 במעשה בראשית אומר ויהי פרב ויהי בוקר וכהן הוא אומר
 ויהי. וכיון שכלו ישראל את מלאכת המשכן בא משה וברכ
 שנאמר ויברך אותם משה מהו הברכה שברכ אתם להם והי'
 רגון שחפרה שכינה במעשה ידיכם : ר' תאיר אומר כך ברכ
 ה' אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככס חלק פעמים. והן אומרין
 ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וכו' עכ"ל. דא תא בזה"ק לפעמים
 נקד' מלכות שמים בשם שבט ולפעמים מלינו שנק' בה שבט
 כמדע פס"ק : וביחוד הענין בעידנא דאימא ר"ע על בנין ואז
 נתעורר עולם התענוג דהיינו שהקב"ה מתענג ע"י עבודת
 ישראל בזמן שעושין רגונו וממליכין אותו ע"י עבודת
 אהבה ויראה והתפארות יל"ח והודיה והתדבקה אז נמנה
 החשבון מעולם הבינה שהוא התענוג והס' ז' מדות עד היום
 ואז המלכות נקרא' בה שבע שהוא השמינית אבל כשהמנין

ג"ר אור הבינה כנודע כמו שאנו אומרים אותו במזל
להג"י עליו באור הבינה ולהלילו מכל רע כמ"ש באברתו
יכר לך :

ורזקני

ישראל במדר אמר רבי עקיבא נמשלו ישראל
לעוף מה עף הזה אינו פורח בלי כנפים כך
ישראל אינם יכולים לעשות דבר בלא זקניהם אמר ר' יוסי בן
חלפתא גדולה זקנה שאם זקנים הם חביבי הם ואם נערים
הם טפלה להם הילדות פכ"ל פי' דהנה עולם המעשה עם
המלייר לזורים נקרא ביכ ימי זקנה והם מלובשין בעולם
הדרושים כנודע וע"ז המשיל המדר' הזקנים לכנפים כיון שהם
מלובשין בדרושין הנק' נדפין ולהבין השג' בערכנו סגנו רוחים
שיש לזקנים גדולים הנק' בשם זק"ן זה קנה חכמה והוא נלחם
עם יצרו עד שלבו חלל בקרבו והרג את יצרו והרי הוא נעדר
מכל מיני תאוה גשמית ומכל עניני אהבת עולם ואעפ"כ
כשהולך לעשות רצון קונו בתפלות ויחודים נחמד' כשר נעוריו
וממליך בוראו בכל מיני אהבות וחשוקות והתלשבות לבו
כמו שהארס בוטר באהבתו בימי הילדות לאיזה תאוה
מתאוות והלדיק הזה הוא מתעלה בתשוקות האלה להבזבז
ומעלה הששוקות כנודע והנס שאין בקרבו אהבת ע"י העולם
ואין בו שייכות להעלות כלל מי"א או שהוא זוכר לתקן
כל המתשבות מימי נעוריו וילדות או להעלות מיני נעורים של
הבאים אחריו של כל איש ישראל המקושרים בהם זה הענין
ימי הזקנה מלובשין בימי הנעורים פי' הגם שהלדיק הזה הוא
בעולם הזקנה שמתעלה מימות עוה"ז בהתפשטות הגשמיות
ודבק בבוראו כמו תרין ריעין דלא מתפרשין עכ"ז מלובש
בנדפין באהבות ויראות של ימי הנעורים וכ"ל ח"ו ריב"ח
אם זקנים הם חביבים הם פי' שהזקנים הם מלא' חיבה וריעות
כנודע ואם נערים הם טפלה להם הילדות פי' הגם שמלובשין
בנערים הם טפלים להם : ועוד כי אנו אומרים זקנים עם
נערים יחללו וגו' כי כאשר יבא משיחנו במהרה בימינו יהיה
שם ה' בשם יה"ה כמ"ש האר"י ז"ל בפסוק יה"ה ה' אחד
ע"ש דהיינו כשהערי' יעלו אל הזקנים או מאותיות ו"ה יה"ה
ג"כ י"ה זה לירוף יה"ה ויכול עוד לומר שאע"פ שיעלו הנערי'
במקום הזקנים אעפ"כ יהיו הזקנים עוד נבזים מהם כי נבז
מעל נבזים ונבזים עליהם ואין קץ למרכבות כבוד ח"ש
אם נערים הם פי' הגם שהיו מכוונים בשם נערים כשיעלו
לעמיד אעפ"כ נעפל להם הילדות ולא יהיו שוין לגמרי רק
בסוד בן יורש את מקום אביו והזקנים יהיו נבזים יותר והבן :
וישא אהרן את ידיו על העם ויברכם וירד מעשות וגו'
עפ"י מ"ש מורי ז"ל בפסוק טוב מעט ללדיק מהמון
רשעים רבים : פי"כ ע"י מעשה הרשעים וכתמי פנמי עוונותיהם
נמא הארץ עד שנכנס איזה כחם אפי' בעבודת חכמי
דורם שאין להם בהירות כ"כ וגדלות המוחין כראוי וכמ"ש
משה כלאתי את העיר אפרוש כפי אל ה' ופירש"י מתמת
שהעיר היתה מלאה גילולים ע"ש : ח"פ ט"ב מעט ללדיק זה
שהטוב

המחבר ואילך אז המלכות היא השביעית ונקרא שבעה
בשבת ימי מילואים שמי"ש מרע"ה וגרם בתעשו הקדושי'
עליון בין א"ח שמי"א אמרו בזה"ס זכאם מאן דזכי
אזי יודא עילאה כי ראיתי בני עליה והם מועטים : כי
הוא לירוף של י"ה שגורמים היחוד עליון וכמ"ש לעיל
למנוכה יע"ש : וסינו כמו שהיחוד נעשה בשבת קודם
בחי' הנק' קדוש ובין בחי' הנק' מרום : כי אבא נקרא
בסדר החכמה קודם היא ומרום נק' בינה המתרוממת
ולזה אמרו הנוסח שיכן עד מרום וקדוש שמו' :
כי מרום וקדוש גימ' שבת פי' שאז מתיחדים
השם נכר חביבא : נמלא נוכל לומר דיום השמיני שכתוב כאן
על המלכות הנק' שמיני בחשבון ע"י הופעת אור הבינה
על המעלה דהיא אומא עילאה הנק' בפסוק א"ס א"ס"ק
היא שם אה"ה כי א"ס רומז על אומא שבה שם קט"א רומז
למלת א"ס"ק והוא בשמים ומרום כ"ל : וזה שאמר המדרש
למלך שהיתה שמה לפניו במרום פי' כיון שנק' השמיני'
מלא שמה לפניו בבחי' הנק' מרום שכוין שעשו רצונו
המלאים ועבודתם נעשה היחוד עליון במרום והיתה השמחה
ע"י שברא בו שמים וארץ ע"י היחוד העליון נבראו המדות
הנלו' שנקרא' שמים וארץ כנודע וכן ברכם מרע"ה יה"ה
שמינה שמינה היא שמינה עליונה בתעשה יריכס והבן :
המדרש הג"ל יליף בנ"ש במלת ויהי רמז ג"כ בלירוף ויה"י על
יד דבריו הג"ל פי' כאשר הכני' המליכין מנבזים ע"י
המדות והקדושים אז הוא לירוף אה"ה וממלא מתיחד אה"ה
שם אה"ה שמורה על המעשה פי' שיושין כרעון הבזבז
הוא מתענוב שאמר ונעשו רצונו נעשה היחוד בין קדוש ובין
זה כ"ל זה אה"ה ואח"כ אה"ה בסוף להורות על היחוד
הנכלל הי"ה בהם מי"א הם תרין ריעין והבן בחכמה
זה בבינה והבן זה לירוף ויה"ה שאמרו בגמ' איכא הכי
הכי ויהי ביום השמיני הוא שמה כ"ל ואז פי"א מלת ויהי
זה היה המורה על שמה כי ויה"ה פי' שמה כדאיתא במדר'
יהי שמויות ויה עתעלים לאותיות י"ה בלירוף וה"ה ולכן
הם שמה והבן : והנה ר' מאיר אמר שבירכן בפסוק
ק"ה ע"כ ככס א"ה פעמים כי כחיב ויקח משה את עלמות
ק"ה עמו כי יוסף רומז על שם החסד הוא אל כי ששה פעמים
נעשו יוסף ולי"ע ואפשר ל"ל חמשה דהיינו כשהחסד מתפשט
ב"ק והנה שורם המדות הם באומא עילאה בשם שר"י
נק' עלמות יוסף שהוא העלמות של יוסף וזה ויקח משה
עלמות יוסף שהוא שיתוש בשמות הללו שהם א"ל שר"י
הם ובמילואים עולה אליה וגם משה בסוד מט"ע ש"ר
הם עולה אליה ששמו כש רבו וכמ"ש בליקוטים של ר"ה בארן
הם הוריד הברכה אלה פעמים כשהקב"ה מתענוג על ישראל
בנתי' הנק' יוסף עליכס שנתגלה ב"ק אז יברך אתכם
ועתים ולכן אמרו במדר' שישראל אמרו ויהי נועם להתמק'ן

א"ע והוא
הוא משה
ללדיק מה
הוא משה
פנס : וע
בין הערבי
ע"י תשוב
דבעי לתת
ע"י פתיח
כו קרין
ס"ה שיה
לשם יוד
י"ה שיה
ב"ל ולא ע
בכך הלא
בזמורת
ממות עליו
י' את קרב
ירך לתת
כנכריו ויר
כתוב ויר
ר"ל שגור
שזה תשוב
משם סו"ה
יסח ומשפט
אחר הלדיק
מן :

טוב הוא בבחי' מעט ללדיק הוא ע"י המון רשעים רבים
 עכ"ל החכם ז"ל ומפיי אנו למדים כי כמו שברבות רשעים
 יאנה לדיק ומכ"ש ברבות לדיקים או בהתאסף יחד שבטי ישראל
 לעבוד ה' ממילא מתרבה הקדושה ומתעלה הלדיק יותר כי
 מדה טובה מרובה והנה דרך הלדיק הגם שיש לו בהירות
 וגדלות המוחין משפיל א"ע בלבו ואומר נני אחי שזכיתי לכל אלה
 ובוראי אין זה בזכותי רק בזכות ישראל הקדושים הנורמים
 בלדקתם בהירות גם לי וזה היתה ג"כ מדת אהרן הכהן והנה
 נודע כי אהבה ויראה נקרא' ידיו שהם הדורעין אחד וגבורה
 וזה וישא אהרן את ידיו אל העם פי' שנשא בלבו שמה שיש
 לו אהבות ויראות הם מפני העם הנורמים לו ולכן ויברכם
 ע"י שבער בו אהבת ישראל הנורמים כ"ז בלדקתם ברכם
 ולכן וירד מעשות הטעוה שכוין שהשפיל א"ע ותלה הקדושה
 בזכות אחרים ולא גבס לבו בקרבו נשמר מעשות הטעוה שהוא
 טעוה ואח"כ אמר הכתוב והעולה והשלמים פי' עש"כ עלה
 למעלה ועשה שלום בעולמות ובין ישראל לאחיהם שבשמים :

זאת

החיס אשר תאכלו במדרי' תחמומה ז"ש"ה לפשות
 רלוך אלהי חפלתו ותורחך בתוך מעי אשכיס
 ישראל שכל אבר ואבר שבכס נתן מלוה ברמ"ח איברים באדם
 ולכך אנו אומרים אשר יר את האדם וכ"י חלולים
 חלולים בנימט' רמ"ח כמנין איברים שבאדם בראש' לא תקיפו
 פאת ראשכם בבשר ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם ועוד מלות
 מילה וכ"י דהנה כל איש מישראל רלונו לעשות רלוון קונו בתורתו
 ותפלתו אמנם ה"ל"ה"ר שבקרבו וכה המתאווה שבמעיו הוא מונעו
 מעבודת השי"ת שמסיתו לכל תאו' אכילה ושתי' וישמן ישורון
 ויבעט ונפרט ח"ו מי שנכשל במאכלית אסורות ובדברים
 הטמאים ונחפטים באיסור אשר לא כן אורח לדיקים שהוא כאור
 נוגה המשברים תאוהו ולא למלאות כרסם לכן לבס ברשותם
 לעבוד את ה' בתורה ומ"ע וז"ש דוד המלך ע"ה בענותותיו
 לעשות רלוך חלקי חפלתו שזה בוראי שרלוני לעשות רלוך אמנם
 עיקר ותורחך בתוך מעי לשמור התורה במעיו ולא לתת
 התפשטות לכה המתאווה שבמעיו כדי שלא יעכבי מללכת
 בדרך אמת ולכן סמך המד' הפסוק הזה לפרשה זאת החי'
 אשר תאכלו שהזכיר הכתוב שלא לאכול דברים הטמאים ולא
 תשקלו את נפשותיכם ויהי ע"ז מניעה מעבודת השי"ת ואהבתו
 כי הדברים הטמאים נק' בשם אסור שהם אסורים בקליפה
 ואין להם עלי' עד ימות הקץ שיעבור רוח טומאה מן הארץ
 כמ"ש בס' תניא ע"ש וז"ש המד' אשכיס ישראל שכל אבר
 ואבר שבכס נתן מלוה רלונו לומר עש"כ שאתם מקדשים כל
 אבר והם רמ"ח לקבל קדושת רמ"ח מ"ע ולהיות כסא ומכון
 לשבתו ית' וזה שרמזם במדרש במלת חלולים חלולים שהוא
 מלשון יסוד כמו באין תהומות חוללתי והם יסוד לקבל הקדוש'
 כמו בראש לא תקיפו פאת ראשכם כי שמעתי מפי רבותי
 הקדושים ענין שערות הראש שכתב הזוה"ק דהאי עתיקה תלי
 שערות משא"כ ברישא דז"א גליש רישא דמלכא כוודע דרך
 האב כשלומד תורה עם בנו הקטן לריך להלביש כל דבר

במשל ומלילה מפני קטנות השכל של הבן חס ענין השער
 שהוא מלשון שיעור ומדה וקלבה שמנכיל ההשפעה והמני
 כדי שיוכלו להתפשט בויער כי קטן הוא משא"כ חס הבן חס
 דבר לפני אביו אינו לריך להמשיל הדבר ולהלבישו בשער
 בשיעורין לכן נאמר שם גליש רישא דמלכא וזוה תבין
 חס השבועות שדממה להם זקן ועיין מ"ש בפע"ח כי אז נל
 המוחין ועולה למעלה והבן והנה ע"י הפאות שבראש
 מנשיכין ומקבלים הקדושה מלמעלה והם ח"ו מנלח
 של הפאות א"כ אין לו שכול לקבל מלמעלה וגמלא עושה
 להאשו וזה לא תקיפו פאת ראשכם בבשר שנאמר ושרט
 לא תתנו בבשרכם שהתורה וההירה שלא ליתן שרט על גבי
 המה כי ראוי לאדם ללייר עמו כי זה היה בשר (חסר מה
 היורד משמים וכשמת מסתלק הנשמה למעלה והבשר למטה
 ומדוע יאנה על חמיכת בשר על כן שרט לא תתנו בבשרכם
 כללו של דבר בכל אבר ואבר קדשו ה' במלותיו כדי שיהיה
 מרכבה לרלונו ית"ש:

כי

אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאהבה
 והייחס קדושים כי קדוש אני אמרו בנמרה כשר
 הקב"ה ליתן התורה לישראל ואמרו המלאכים תנה הוד'
 השמים והשמים משה למלאים ירדתם לפרעה השתעבדתם
 ביאור הענין כי נאמר ועברתי בארץ מצרים אני ולא
 ופי' האר"י ז"ל שאפי' מלאך ירא לעבור במצרים מפני ריב
 כוחות הטומאה ע"ש וזה שאמר משה והגדיל שבת ישראל
 ראויים לקבל את התורה יותר מן המלאכים שהם היו במק
 טומאה כזו שאפי' מלאך ירא לעבור בו ואעפ"כ ילאו ביד רמה
 וז"ש כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים פי' בזאת הבה
 שאני ה' לבדי הולאתי אתכם בירם לכם מעלה והתעלה
 להיות לכם לאהבים ולא למלאכים כ"ל והייחס קדושים
 מלת קדושה נאמר על לשון הפרשה ותורתו ונאמר ז"כ
 דבר מזומן ומוכן כמו ולא יהיה קדש בבני ישראל ונאמר ג'
 על ענין קדושה וכל הפירושים הם מורים ענין אחד כי אין
 לאדם להיות קדש בקדושה של מעלה אלא א"כ הוא פור
 ובורל עלמנו מכל תאוה עניני העולם ומזמין א"ע להשתדל
 כבוד הבורא ב"ה אז יוכל לקבל קדושת הבורא ב"ה וזה
 קדשו במלותיו מלשון קידושין ופירוש בנמ' דאמר לה אכיס
 כהקדש ואז היא מזומנת לו לבדו וזוה נק' קידושין וככל שהיו
 הזה אנו לריכס להיות קדושים לבוראו כי קדוש אני פי' שג
 בודאי מוכן ומזומן לקדש אתכם בכל רגע ולקבל תעניתכם
 ותורתכם רק שאתם לריכס להיות קדושים ומזומנים וזה
 אומר לך משה שאמרתי כבר בנוסח אשר קדשו במלותיו פ'
 שהוא קירש אותנו ע"י המלות שהיה אנתנו מקדושים כמו שהם
 המקודשת לבעלה וכמ"ש כמה ספרים הקדושים . ולכאור
 יש לתמוה כיון דפסקין בש"ע אה"ע סי' כ"ז דבקדושין לר
 שיתן הבעל כסף קידושין לאשה ולא שתתן היא משא"כ אמר
 אומרים שהקידושין הם ע"י המלות שאנו עושין במעשה יד
 ויש ליישב הענין גדליתא שם באדם חשוב אפי' נתנה ה'
 מקודשת והטעם מאחר שהוא אדם חשוב בהיה הנאה דמק
 מתנה

פרשת תזריע

אשה

כי תזריע במד' הס"ד אשה רעי למרחוק ולפעולי
 אהן לרק אר"מ הלשון הזה משמש שתי לשונות
 לשון שירה לשון דבר לשון שירה על שבחן של לדיקים לשון דבר
 על מפלתן של רשעים למרחוק נאמר על הרחוקים שנתקרבו
 ולפעולי אהן לרק אר"מ מחשבין לשמו של אברהם חביו שבח
 מרחוק שנאמר וירא את המקום מרחוק ואמר רחב"פ מחשבין
 אנו לשמו של הקב"ה שהיינו רחוקים וקרבתנו לו אמר רב
 חני דברים שרחוקים ממנו מהלך ת"ק שנה שהבריות ישיגים על
 מטותיהם והקב"ה משיב רוחות מעלה עננים ומוריד גשמים
 ומגדל למים ומנבן ומסריך שלחן לפני כל או"א אמר רשב"א
 הפסוק הזה אס אליהוא אמרו מחיליו שבח הוא ואס ברוס"ק
 אמרו שבח שבחים הוא ר"ל אמר בנוהג שבעולם אדם חשוב
 בבית האסורים ואין כל ברום משגמת עליו ב"א אחד והדליק
 לו שם נר אינו מחזיק לו טובה כך הולך שריו במעי אמו
 והקב"ה מאיר לו שם נר הוא שאה"כ בהלו נרו עלי ראשי הוי
 ולפעולי אהן לרק עכ"ל סמיכות המדרש בפסוק אשה דעי
 למרחוק שבר"מ שלו שם אל"ד מסמך אותו לפי כי תזריע וילדה
 זכר וכמ"ס בזוה"ק מאי וילדה זכר אלא איתתא מבי דמתעברא
 לית בפומא אלא דחלד דבר וה"יני כי השם אל"ד טוב לילדת
 והוא מרגל בפומא מבי דמתעברא והנס ר' מאיר הג"ל דורש
 על מלת אשה שהוא לשון שירה ולשון התנשאות מורה על
 שבחן של לדיקים שהלדיקים מתרוממים בגדולתו של הקב"ה
 ומנשאים שמו בשירות ותשבחות ועי"ז עלמו הם מזמרי עריצים
 ומשפילים הרשעים וז"ש שם שהוא לשון דבר על מפלתן של
 רשעים וז"ש על למרחוק על הרחוקים שנתקרבו שהיו רחוקים
 במעשיהם מהקב"ה והיו כמו בעיבור ועתה נתקרבו והוא כעין
 לידה ואמר ר"מ מחשבין אנו לשמו של א"א ובעל פ"י המד'
 רואה להגי' משבחין במקום מחשבין אבל נראה שהגירסא ישנה
 א"ש והוא לשון חשבון לשמו של אברהם כי אברהם עולה
 רמ"ח מאותיות מרח"ק ואות ק מרמזת על מילואה כמו הקריא'
 קו"ף שעולה בגימ' מקו"ם כי י פעמים ו' וה' פעמים ו'
 ו' פעמים ו' ה' פעמים ו' עולה מקום זה שעשה הקב"ה
 מקום לעלמו בהגבלתו לברוא את העולם ולהולידו וכל אדם
 צריך להכיר גדולת בוראו מעלמו ממש כמו אה"ע שראש את
 המקום מרחוק כג"ל משמו עלמו ור' חני רמז על עץ חיים
 שמהלכו ת"ק שנה כנודע וחשב לזה ה' דברים שהקב"ה עושה
 משיב רוחות וכו' ע"ש והנה אנו אומרים בימות הגשמים משיב
 הרוח ומוריד יגשם ובימות החמה מוריד הטל ואמרו בגמרי'
 וכן בש"ע דאס אמר בימות החמה משיב הרוח אין מחזירי'
 אותו ש"מ דלכתחלה אין לומר משיב הרוח אלא מוריד הטל
 לאור ולכאורה אינו מובן דלמה לא נזכיר שיהיה גם בימות
 החמה כיון ששיהיה אינם נעלרין כדאיתא בגמ' אלא י"ל כי

הרוח
 הרוח

מתנה גמרה ומקמי נפשה וי"ל גם בידון דין הואיל
 מלאכים ומשרתים ושרפים ואופנים וחיות הקודש
 שמו תמיד וכבודו ית' פונה ברחמים ואבה תהלה
 מתנה ומלות מדרי ניה ומדלי מעש בהיהו הנאה הנחנו
 ופשוטנו בקיין גמור ונתקדם בקדושה של מעלה אהן :

סוכה

הג"ל איתא בנוס' ב"מ דף ס"א ע"ב א"ל אה
 המעלה קא קשיא לי מ"ש הכא דכתב רחמנא
 א"ל לכדחיא דבי ר' ישמעאל אמר הקב"ה אלמלא
 א"ל את ישראל אלא לפי שאין מטמאין בשרים דיי"ע
 על מלת שרן חרובי' רחש כמו לכל ריחש' דריחש על ארע'
 מלת רחש הוא ענין מהלך לאט לאט שלא במרוצה כענין
 ופסחים מרחשין דהוא ענין דבור בלש שחינו כי
 הנה אינו מובן פ"י המרגום כי אדרבה אנו רואין מהלך
 הוא במרוצה מאוד וגם מלת שרן יש בו לירוף וטעם שמו
 שרן אמנם נאמר בדרך משל כשהאס מהלכת ובי כרוך
 ה"ה הגם שהאס מהלכת לאט ובנה רן אמריה אינו דומה
 למהלך האס מפני רגליו הקטנים פסיעותיו הקצרים חס
 שברא מהלך המרוצה לבריות קטנות כמו השרים
 מרוצת א"ן בפסיעתם כלום וכל היום ילכו ולא ישנו
 והנס שם ר"מ אינם דומים לפסיעה אחת שלא במרוצה
 הבריות הגדולות ולכן חרנים של שרן הוא רחש פ"י הגם
 במרוצה מ"מ הוא עומד על מקום אחד וזכה נבאר
 באדם פעמים ש"ס לו מוחין גדולות ופעמים ש"ס לו מוחין
 ואעפ"כ ישראל קדושים הם ואינם נופלים ממדרגתם
 ומתמרתים בנפשם על אשר נפלו ממדרגתם בקטנות
 ומוחיהם בתשובה ומתחזקים והולכים יותר במרוצה
 רמז קנים הוא ע"י מוחין דקטנות משא"כ בגדלות המוחין
 הולכים לאט ומשיגין יותר וכמו שאני בעלמי פעם אחד
 הריב"ם ז"ל בהלום ושאלתי אותו מפני מה בתחלת
 ימי כאשר ינכסתי אל הלדיקים ללמוד ממעשיהם והרגלתי
 שבוך שמי הרגשתי בעלמי שינוי לטובה מיום אל יום
 המורה לשמה ובכוונת הספלה ושאר מעשים ועתה איני
 כלל השינוי ונדמה לי כמו יום אחתול כן היום וכמו
 עמר והשיב לי בדרך משל כשהתינוק לומד א"י או
 או חומש מדי יום ביומו כי השינוי בו שלומד יותר
 מלמד אחתול למשל בשבוע העבר למד פרשה א' חומש
 לומד ב' פרשיות וכיוצא בו משא"כ אס הולך ומתגדל
 בגלגליו נפ"ת עם הפוסקים והוא מפולפל גדול אין כי
 יום מיום אמנם לפי ראות עיני השכל בודאי מה
 עתק בגדולתו יום מיומו במדרגה הוא גדול חלק אלפים
 המדרגות שהתינוק נעחק בכל השנה כי המה בקטנות
 ודפ"ח והוא דבר חכמה ופלאה ועפ"י הענין הג"ל תבין
 כמה ענינים בספירה בגדלות וקטנות :

ענין השנה
 שפעה והתנה
 אס הבן ה
 לבישו בשער
 בזה תבין
 ת"י כי אז בגל
 שבראש
 מגלה הש
 ה' עושה ה
 מר ושרע ל
 שרע על ג
 שר (חסר ה
 והבשר למור
 תתנו בבשר
 ע"י כר ש
 ת לכס לא
 גמרא כשר
 חנה הודו
 שמתעבדת
 א"י ולא מ
 ש מפני רי
 ה ישראל
 ה היו בתק
 לאו ביד ר
 י' בוחת כ
 ה והתק
 קדושים
 חמר נ"כ
 אל ונאמר
 אחד כי א
 ב הוא פ
 ע להשר
 ב"ה זה א
 שר לה א
 זין וככל ה
 חני פ"י ש
 כל תפלת
 וזומים ו
 במלותי
 שים כמו ה
 ולכאור
 בקדושין
 משא"כ א
 בתעשה
 יתנה ה
 הנאה דמ
 מתנה

הרוח פי' רצון דהיינו שאנו צריכין להתשיך אור הרצון כדי שיעורר ע"י מוריד הנשם כי ג"שם עולה שבי"ל ע"ה צירוף י"ש ל"ב ע"ש בכיונות אבל לענין מוריד הטל שהטל המשכחו מטלח דבדולחא שהוא מקום נבזה ושחא אין אנו צריכים להתשיך הרוח כי אין בכוחו להתשיך הרצון שלמעלה נבזה מעל נבזים רק כאשר לפעמים לפי הזמן י' א"זיה הטרכות להתשיך הרצון רעוא דרעוין אז יודע תעלומות זמין לפה איש צריך בחפלתו לומר משיב הרוח ומוריד הטל בימות החמה שלא בכוחה ומנשך ע"י דבריו הקדושים הענין הנ"ל וז"ש אין מחזירין אותו והבן וזה שלא חשב המדרש הנ"ל מפריח עללים כיון שהתחיל לחשוב בעץ החיים ומשיב הרוח כנ"ל והבן :

פרשת מצורע

וזהו על המטהר וגו' ושלח את הלפור החי' ע"פ השדה דהנה הפטורת מצורע אנו האשכנזים מסיימים וירמסו אותו העם בשער וימת וצריך לתת טעם על סיוס הזה בפורעניות רק שהנה השליש הזה פנס בחלישע הנביא וילעג לנו וע"י פנס במלכות שמים אשר דרכה לענוש לעוברי רצונו מדה במדה כמו לפרעה שכל המכות היו מדה במדה כדאי' במד' וכן המן ושאר רשעים וסידר הענין לענוש מדה במדה כדי לנלוח המלכות לפני כל יושבי תבל שידעו כי אלהים מושל באפסי ארץ סלה ושלח יאמרו מקרה הוא או דרך הטבע לכן הענוש בא מדה במדה שפנס בה ואז ילא באור משפט מלכות מלך עולם כי הוא מעניש לעוברי רצונו ומשלם שכר טוב לצדיקים וכן השליש אשר המלך נשען על ידו נפרע במדה הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל ונתגלה כבוד שמים בזה לכן אנו מסיימים בפורעניות כזה כי הוא כבוד מלכות שמים כנ"ל והנה המצורע נענש על לשה"ר שדיבר בפיו וע"י הננעים באים והי' משפטו בדר ישב עחץ למחנה כמנוחה תחת אשר אהב חברת יושבי קרנות וכן הצפרים באו על פטופעי לשון כוודע כדי לענוש מדה במדה כנ"ל שהוא כבוד מלכות שמים וזה והזה על המטהר שבע פעמים וטהרו דהיינו לטהרו שבע בחי' כוודע ואחר כך ושלח הלפור החי' על פני השדה היא המלכות שנתגלה על ידו והנבז נבחר מה שכתב האר"י בכוונת הקדוש יתגדל ויתקדש ש"מיה ר"בא ר"ת גימ' ששה פעמים אלהים וס"ת גי' הויות יג' אלהים ע"ש : ואנו נבחר לפי דרכינו כפשיטו כי הר"ת יו"שר כי זה יושר גדול שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה לכן גימ' ששה אלהים כי כל הדינים צריכים להקדים לדבר שהוא יושר כזה ואנו ממתיקין איתם שיסכימו עמנו כמ"ש בנוסחי כלם אהובים כלם ברורים כלם גבורים כמ"ש במ"א באורך כי לכל דבר ודבר צריך שיסכימו כל פתליא של מעלה הן לתת שכר טוב לעושי רצונו כלם אהובים ורוליס בזה או כשהקב"ה רואה לעשות דין בעוברי רצונו כלם גבורים ואפי' החסדים מסכימים לזה וזה הנוסח בקדוש כיון שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה ואז יעניש לעוברי רצונו ונס הרחמים יסכימו

לזה כמו שיש בס"ת נ הויות יג' אלהים יתגדל ויתקדש שמו רבא (ס"ת גימ') אותיות שליו שיש שלוח במחמתם וכולם מסכים לדבר אחר והבן :

צורה

הכהן ושחט את הלפור האחת במדרש הסיד' בדר יב שפתים ריב"ל אומר אם הייבו שפתיו של אדם בחפלה יהיה מובטח שנשמעת חפלתו מ"ט בורה יב שפתים שלום שלום וגו' ריב"ג אומר אם כיון לבו בחפלה הוא מופשט שנשמעת חפלתו שנאמר חכין לבס תקשיב אזנך כד ש"ת מ"יה זכוון וכו' פיין צפ"י ירי משה דהנה המצורע פנס ב"ש הרע כפטופעי דברים ונקרא מוליח רע לכן נענש מדה במדה כנ"ל ועיקר טהרתו היה על ידי ששכנע רוחו בקרבו וישוב ה' וירחמו וישלח רפואתו ולא הצטרך כלל לרפואה הטבע כ"ז זה בספרים קדמונים כי הקב"ה ברא באר' עורקים וצדיקים המוליכים הדם בכל הגוף וכן יש גידים המוליכים אור המוחלכל הגוף ואסח"ו יסתם אחרתהס ח"א להסתקי' עד אשר יפתח בקילוחו כוודע וכן יש באדם גידין שאין בהם דם בליא פלאקס אדרין דהיינו שהם אינם יודעים מה פעולתם יודים לפת"ש האר"י ז"ל הנס שהם סתומים ואין בהם אור או מ"ת הם מוליכין אור הרק שהוא החיות מהמוט לכל הגוף ובודאי ח"ו אם יסתם אחד מהם יולד אדם חולי באבר ההוא ובטול חשימו למשל מהמוט מתפשט החיות והשכל אל ה"ה אל הרגל לעשות כרצונו וזה ההתפשטת ופקודת הרצון עליה מתפשט ע"י עורקים הסתומים הנ"ל לכן ח"ו ע"י א"זיה סתום בין המוח והיד או הרגל אז יכלאו מעשות פעולתם ורצון האדם וכמו שאנו רואים לפעמים שהאדם יושב במקום אחר וזמן אומרים שרגלו ישן דהיינו שנאלה מעשות פעולתו להלך נשכח מאתו ע"י שלא היה מתלה החיות והשכל מהמוט כל זה הוא להזכירו וכן ח"ו יקרה לפעמים לאדם א"זיה לקותא ובע"י חשמים אבר אחד מכל וכל מפני הסתומה ח"ו בא"זיה גיד ה"ה ולכן צריך לבא לתפלת הצדיק ולברכתו כדי שיביא עליו או שלמעלה ופקודת הש"י להזכיר לאיבריו שיעשו פקודתם כמ"ש ופקודתך שמרה רוחי כמ"ש בעל חובת הללכות וזה השם שחרנס על מצורע סניור"ל שנתאר ממנו השפע של החיות בעונותיו ומתילא פרהס הנגע וזה עלתו היה טהרתו (ויבא ה) הכהן שהוא הצדיק הגדול ונס בעלמו) ע"י ששכנע ושב אל ה' בכל לבבו ומקב' עליו שלא לעשות כמעשהו ורצונו נשבר בקרב וזין רואה זכות לעלמו י' אז כתיב אזי ה' אשכין את זכות שסיים המדרש כד שלמין מיני' זכוון ר"ל כשבא להעניש לסבור ולדעת כי אין עוד שום זכות מאתו או בורה יב שפתים שלור אז יתיקנו שפתיו ואז שלום לו ומה שנחלקו שם במדרש איכא לפרושי עפ"י מה ששמעתי אומרים שהרב הקדוש מנ"ה גרשון אמר פעם אחת למורנו הר"ב"ש ז"ל בזה"ל כ"ז שא"ה תוכל עוד בחפלה לומר ב"ך אתה עפ"י רצונך תדע כי עוד לא הגעת לכוונת התפלה כי כ"כ צריך האדם להיות בהתפשטת עד שאפס מאתו כח ושכל לדבר בחפלה . והדברים אמתים

הוא ש נכנס מעל גבוה אמת שהארס מופטע מכל נשמי ומכל
 חיוני ומקושר רק בכוראו ואינו יודע אפי' לדבר תפלתו
 שיהיה רחוק ורביקות אבל מ"מ הוא מדבר כסדר כל תפלתו
 המה כי מן השמים מרחמים עליו ונותן לו דבור וכח להתפלל
 ומה ארני שפתי תפתח וני' זה דפליגי ריבין אומר אם כוון
 בתפלתו מובטח ששלוס לוי זה אמת אם הכוונה מצויה
 בלבו בלבו של אדם כראוי בודאי תפלתו מתקבלת : וריב"ל
 על המהלך הי"ל שהו' נכנס ומתפשט א"ע מכל מיני
 נשמי ע"י הדבקות רק שהניבו שפתיו ממולי בתפלי כנ"ל
 אז שלו לו :

אשר

כי יזוב זוב דמה ימיס רבים בלא עת נדתי :
 במדרי' הס"ד ראשו כחם פז וגו' : ראשו זה
 המדרי' ה"י קניי ראשית דרכו : א"ר הוני' בשם ר"ל שני
 קנים שניה קדמה תורה לבריאת עולם שנא' ואהיה אללו
 וגו' : כחם פז אלו ד"ת שנא' הנחמדים מוזב ומפז
 קולותיו תלתיים וכו' אלו קולי' האותיות וכו' בני הן
 קיימות שמורות כעורב בני' שמשחיר ומעריב בהן ר' שמואל
 הלכה פתח קרא בפרשיות' של תורה שמורות כעורב א"ע
 הלכות כאלו הן שמורות ושמות לאומן ברכים כגון הלכות
 ונעשים נדה ויולדת אמר הקב"ה הרי הן עריבות עלי
 ויערבה לה' ימי' עולם וגו' דהתורה מרמזת לנו בהלכת
 על ימי' החורבן שאנחנו שרוין בדרך נכדים ובפרט על ימיס
 ברכים שבשנים כמו קטנות שבספירה וימי' תמוז ואז עבת
 וז"ל הפסוק ואשה היא הכניי' כי יזוב זוב דמה היונו
 שמות והתרחקות מאלוקי נעוריה' בלא עת רומז על החורבן
 שיהיה כולו כל הקליין ואין אמתו יודע עד מה זה נק' ב"ה
 שיקן נעלם ונכחד מעין כל חוזה והגם יראה לכאורה
 שבר' שלכן ארך מן החורבן שלא גודע הקץ כדי שהיה
 יתנה העתידה גאולה ושמה לעומתה בלי ערך וכלי קז וכמ"ש
 הקיים כי כל מה שהולך שוטה במעי' אמו בעיבור ויתר
 יביא ויתר בכוחו וכן כל החורבן שהם כדמות עיבור
 יתח אמת' במלרים היו ישראל כעיבור במעי' אמו כגודע
 ולכן כל השוה"י לע"ע ואנחנו מחכים לאור יום ואין
 לנו זה מחסרי הבור' כי לפי ערך כובד החורבן
 ימינו תגדל השמחה כפלי כפליס עד א"ס ואין קץ והגם
 לנו לעד בפרט בימיס הנמוכים הי"ל עכ"ז יש לנו לשמח
 שנת תורה והעבודה כי בודאי כ"ז היה גלוי וידוע לפני
 אלו כל ברנע שברי' עולמו שהביט מראשיתו עד אחריתו
 יתן לא היה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו השמים
 והכל לפי והרשיח בתדרש' והגם שנתן הכל ביד אדם ע"פ בחירתו
 שדדי מאת הבורא ית' ויחן בו כח להשתנות ע"פ אופן
 ד"ל אופן לפי מעשה בני' ואעפ"י הכל גלוי וידוע לפני האופס
 שנת מגדול ועד קטן וכמ"ש הרמב"ם ע"פ כי לא מחשבותי
 מנצחתיס' שבענין זה נלאו כל הלכות מחקר לדעת זאת
 מי ששיב סוד הזה זולתי הודע הכל מעלמותו ב"ה וכמו
 ש"ת

שנתן לנו את החורה שנעבדהו ע"י והיא היתה כחובה לפניו
 במרום מגדול ועד קטן כמ"ש חז"ל וכל מה שמלמד ותיק
 עתיק לחדש כמ"ש ראשו כת"ס פז ואמר אדמו"ר מהר"ם
 ז"ל צדוק כת"ס נוטריקון כהונה תורה מלכות רומז לתלת
 ראשון כי הכהונה הוא חסד עליון ומלכות היא גבורה דעתיק
 ותורה היא עמוד' דאמלעתי' זה ראשי כתס' פז שדברי
 שררי תורה הנחמדים מפז שרשם מראשו ואפי' קולותיו שהם
 קולי' אותיות מלשון קוליס כסוחיס פי' הגם שיש בס' איוס
 דברים המרמזים על החורבן וימי' קטנות אשר הם כקוליס לנו
 והם כלוליס בתורה ובמי' הן מתקיימין בימי' שמשחיר ומעריב
 בהם ר"ל לא כאותן שוטים המעבירים ימיסם בהבל הגם
 שבראונס לעבוד ה' מ"מ הם מביטים ולופיס וזמורים לעלמס
 איהם יוס שיעברו ה' ומתחממים על איהם יוס שלא לעבוד ה'
 באמרס שאין דעחס ללוה בפרט בימיס הנמוכים הי"ל ובאלו
 אינס מתקיימים רק בני' שמשחיר בשעת הבהירות כמו בשמרת
 ומעריב אפי' בשעת ערביית והשכות וכמ"ש אדמו"ר הי"ל שהבן
 מחויב קודם להתחיל לדבר לפני אביו ולעשות כל יכולתו עד
 שירחס עניו אביו וכן הדין לענין התפלה ותורה וכל המצות
 וגם דברים לריבין חיווק עד שירחס ה' ויגלה אהבתו וקרבתו
 ואע"פ שהן שמורות ערבות עלי' כמ"ש במד' וכן יהיה פס' כל
 הזמנים וכל הקטנות חכם לכשיראה יספך הכל לישועות וטיבות
 ונאמרות :

פרשת אחרי

בתונת בד קודש ילבס וגו' יל לבאר דברי הפייטן במוסח
 עבודת יוסי' שכתב על הכס"ג עומד ומשרת
 כמלאך מיכאל ונראה כי מיכאל רומז לדי' בגדי כה"ג כי אותיות
 מ"א של מיכאל הם נוטריקון מ' אגפא כי חונת א"בנט נשאר
 י"ל של מיכאל מרמזים על מכנסים שבהם שני חלקים על רגל
 ימין ועל רגל שמאל ור"ת של ימין וס"ת של שמאל הם י"ל חס
 עומד ומשרת כמלאך מיכאל שגד' בגדי לבן נעשה מרכבה לשר
 החסד העליון :

במעשה

ארץ מלרים וגו' במדרי' הס"ד כששנה בין
 החוחים מה שישנה זו אינה בטילה אלא ע"ג
 ריחה כך ישראל אינן בטלין אלא ע"ג מליות ומע"ט מה ששנה
 זו אינה אלא לריח כך לא נבראו לריקים אלא לגאולתן של בני'
 מה ששנה זו פולה על שלחן מלכים מחלה וסוקן כך ישראל
 הן בנשנה זו והן בנשנה מה ששנה זו מחוקת לשבתות
 וימיס טובים כך ישראל מחוקקין לגאולת מחר א"ר ברכים אמר
 הקב"ה למשה אמור להם לישראל כשהייתם במלרים הייתם
 רומים לשונה בין החוחים כו' תנו דעתיכס שלא תעשו לא
 כמעשה אלו ולא כמעשה אלו : ובמד' חזית אנה הלך דודך
 היפה בגסיס עבות' אמרו לישראל אנה הלך דודך ממלרים
 לים לסיני אנה פנה דודך מה כני' משיבה לעבות' מה טיבכס
 שואליס עליו אין לכם חלק בו מאחר שדבקתי בו יכול אני
 לחרש

לפרוש ממנו מאחר שדבק בי יכול הוא לפרוש ממני כל סן
 דסו' לנבי הוא אחי הנה ידוע כל מה שבדי הקב"ה לכבודו
 ברא בשביל עושי רצונו שנקראו ראשית וכל מיני הברואי'
 מחעלי בעליית האד' וכל מיני מאכל יש להם עליו ע"י איש
 מעושי רצונו האוכלים מעושי מנחי' דל"ח לבחי' מדב"ר והיינו
 כשהאדם האוכלים עובד את השי"ח בכח האכיל' שהוא נמלא
 עיקר ביטולס הוא האכילה זה הוא עיקר העלייה שלהם וכן
 בכל מיני הצטרופי האדם ער"י יש להם על"ים ובשונה שעיקרה
 לריח ער"י העלי' שלה ולז"ח במדרי' מה שזונה אינס בטילה
 אלא ע"נ ריחה. כי העליה הוא ביטול עמם יסודם לעלות
 למקורם. כך ישראל אינן בטלין אלא ע"נ מצות ומעט. כי
 ע"י המצות ומעט מכניעין ומבטלין החומריות לעלות ולהדבק
 באור עליון איש ב"ה ומעלין כל הדל"ה עממם. ומכ"ש אחי
 ישראל הדריקים אשר בעת עשייתם המצות ומעט ממם מחפרסים
 מהגשם ונדבקי' ממם בו ית' ויש אזו ממם ביטול להנוף: מה
 שזונה זו אינה אלא לריח כך לא נבראו הדריקים אלא לנחלתן של
 כו' הם שזמרו חז"ל אין לך דור שאין בו כאברהם יצחק
 יעקב משה ודומיהם וכאשר עימינו רוחות ב"ה בכל דור ודור
 לדריקים יסודי עולם השי"ח יאריך ימים ושנותיהם. אל חמתה
 על עיכוב גאולתינו. כי הפי' הפשוט מורה על גאולה מלרו'
 הממחרשות בכ"י רח"ל. כמ"ש לא תאמנים כו' שהעמדות
 להם של בית רבי ומכמי הדורות. אכן עיקר הכוונה על גאולת
 נשמות ישראל להעלותן מתמות שיעבדו ה"ה"ר וסע"ח.
 וגאולה זו האמיתית אינה כ"א ע"י הדריקים המעלין נשמות
 ישראל ברוב כוחם וגודל קדושתם לפניו ית' וממשיכין להם
 נוחין חדשים לעבודתו ית' מה שזונה זו עולה על שלחן מלכים
 כו' הן הן בעושי' הן הן לעושי' הנה ארו"ל מאי עושי' עולם
 שכבר בא כב"ר הוא רית כי תר ב' יסר ר' אשית ששם שרטי
 נשמות ישראל ועושי' הם שבעת ימי הבנין שבהם עבודת האדם
 וכפי עבודתם ית' ככה משפיע להם רב טובו. והוא פי' המדרי'
 שעכו"מ שאלו לישראל אנה ממלרים לים למיני ר"ל מאז שגילה
 אלהותו עליכם במלרים ובים ובמיני אנה פנה עכשו כאמור
 איש לא אלהיך וכ"י משיבה מה עיכבם אין לכם חלק בו.
 ואנו מאז נדבקנו בו במעמד הכבוד: כל הן דסו' לנבי הוא אחי
 פי' הגם שהוא ית' בלי סוף: ולית לצייר ליה בשום אות וניקור
 עכ"ז מאהבת ישראל עם סגולתו למאס עלמו כביכול להיותו
 נמשך באותו ולירופי נשמת הקדושים להאיר ולהשפיע להם
 דרך עבודתם וזהו כל הן דסו' ח' הו"א דבר סתר רומז על
 הבורא הנקטר תכל רעיון מ"מ לנבי אחי כנ"ל מה שזונה מתוקנת
 לשבתות וי"ט כמ"ש הפוסקים להשלים מאה ברכות כך ישראל
 מתוקנים לגאולת מח"ר ע"ד הסתוב בל"י אלהים עשה את
 האדם היינו ברמ"ח איבריו ושס"ה בידיו נגד רמ"ח מצות עשה
 ושס"ה מל"ת זו גאולת מח"ר: שעי' בירור הרמ"ח מ"ע לקיים
 מה שאפשר בפועל ומה שא"ח ע"י ושלמה פרים שפתינו ע"י
 יתעורר האהבה מה שהיה משיב אסור ימינו ולאקמא לה בימין
 דיליה ועוד יר"ס גאולת מח"ר קיינו שיסיה אהבה ואהוה

ביניהם חו גאולת מח"ר שתחלה האהבה כמ"ש כימי לאחק ממלרי'
 ארצו ופלחות ולזה ח"ר ברכיה ששורש נשמתו להמשך שש
 מצרכה עליונה י"ה לר"ה לא תהיו סבורים כשחבאו לארץ ישראל
 ותהיו במדרגה עליונה לא חצטרכו כי להזהר ממעשה ארץ
 כענן לא כן אלא תהיו יודעים שגם בארץ כענן אחס כעושה
 בין החומים ומשיבה כ"י כחפוח בעלי הים כן דודי בין סבנם
 ואני בללו חמדתי וישבתי כמו שפירשו ר"ל. ואמרו בני למע
 נמשלו ישראל לחפוח על שהקדימו נעשה לשמע ע"ש והקטן
 בתוס' דחפוח אין פרו קודם לעליו. ועוד דה"ל לאחיו קה"ה
 וריח אפך כחפוחים ע"ש באריכות: אכן באמת במדרשים הנוסחים
 היא מה חפוח ינו קודם לעליו וכן הוא באמת שהן הוא קודם
 לעליו ולזה נמשלו ישראל לחפוח כמו החפוח ינו דסו' שרטי
 הפרי קודם לעליו כך ישראל שרטי ושממם במקורם בו ית'
 קדמו לכל העולם וכאמור קודם ישראל לה' ראשית ולא קשה
 חו קושיית החום.

פרשת קדושים

קדושים תהיו במדרי' א"ר יודן כתיב ואתה פרום
 רוממות אהה נוהג בעולמך: נתת כבוד
 לאהרן לעולם ברית מלח עולם היא נתת מלכות לרוד לעולם
 כי נתת קדושה לישראל לעולם שנא' קדושים תהיו המד' חשב
 בכאן כי הקב"ה שלא כמדת בו"ד שכל מתנתו של בו"ד הם
 לפי שעה ומשתנות לפי שעה ולפי רוח אהרה ואם כן אין מתנתו
 כלום וכתיב אל תבטחי בכך אדם וגו' כי מאח' שאין כבודו
 לתת דבר לעולם רק שמשנתנה לעתים וסדקים אין ליחל לו אלא
 להקב"ה הגם דנחית מרגוהי בהשתדלות ומשפיע לנו כבוד
 והנהג' מדה במדה שאדם עושה מ"ס אין שייכות שום מדה
 אצלו והכל כלול באהדותו הפשוט דלית מחשב' תפיסה ביה
 ואין כה כסה לאומרו וכאשר השיבותי פי'א לשואלי דבר אשר
 שאלני בענין הספירות בחקירות הראשונים מאחר שאין לתאר
 הא"ס בשום ענין והמקובלים אמרו כי משתלשל ומתלבש
 בעשרה ספי' והם אחד קשה הא"ך אפ"ש להבין על בוריו עשרת
 דברים והם אחד והשיבותי לו ע"ס שכתב חובת הרבנות בשער
 היחוד אשר נזהר מלתאר הבורא ב"ה בשום צד ומחשבה ופי'ם
 כתב תוארו יחיד נמציא קדמוין ע"ש וצ"ל איך מתואר בשלש
 בחי' כי שלש' אינם אחד אלא צ"ל האמת שהבורא ית' הוא
 אחד והוא הנמצא והוא הקדמון אלא לפי שאנחנו למטה ואין
 כח בנו לדבר כאחת שרשה תארים עד שמוכרחים אנו לדבר
 כ"א בספי' עצמו אבל למעלה כל התארים והשבחים הם אחד
 באהדות הפשוט וכן הענין בספירות ודי למבין ויש המדרש
 רוממות אהה נוהג בעולמך כי כל מה שנתת הן הבהונה לאתרי'
 היא לעולם וכן המלכות לרוד כי דוד על שמו נקרא שהותת
 מדתו מלכות ופי' שרצה להמליך הבורא ב"ה צ"ל בלבו אסס
 ואוסס וזה רמז דוד בשמו דכ"ה וא"ו דל"ת דהיינו בחי' דל"ת
 סובבים אותו מלפניו ומאחוריו כמו שאמר כי עני ואביון אנכי
 ופי' אנכי כי הביאתני עד הלום אלא אהה ה' לבדך הנותן ל'
 כח לעשות חיל להמליךך והוא הו' שבאמצע אותיות דוד שדגו'
 המשכה מתי עולמים ולזה חסידים הראשוני' היה שוהין שע'
 אחת לפני התפלה וכן לאחר התפלה דהיינו להתיישב ברה"ק
 ולהיכיה א"ע ולהזכיר א"ע איך הם אסס ואין נגד הבורא וע'
 אה"כ

בין בחי' עבריה ובין בחי' אמה ולכן מותר לישא גיב' שפחה . ולכן אמר הכתוב לשון נחירת לשון חרפה שע"י שהיא נחרפת ומיועדת לו מתגלה חרפתו שאינו במדרגה כשישראל גמור כי ישראל בן חורין עדיף ממנו ונכוה במעלה :

פרשת אמור

שור א' כשב או עז ונוי' במדרש ה"ד צדקתך כהררי אל מה ההרים ראוי' להודע ועושי' פירות כך הצדיקים עושין פירות ומטיבין לעצמ' ולאחרים למה"ד לפעמון זהב והני' שלו מן מרגליות כך הצדיקים מטיבין לעצמו ולאחרים שנא' אמרו צדיק כי טוב כו' : מה ההרים הללו כונשין עד התהום כו' : כך הצדקה כונשית את הפורענות שלא תבא לעולם מה ההרי' הללו אין להם סוף כך אין סוף למתן שכרן של צדיקי' כו' ר' ישמעאל אומר הצדיקים שעושין התורה שניתנה מהררי אל הקבי"ה עושה עמחן צדקה כהררי אל : עוד שם ס' ל"א : צו את בני ישראל . הה"ד תקרא ואנכי אענך : כמד"א אז תקרא והי' יענה למען חכסוף למעשה ידך כו' אמר אויב לפני הקב"ה רבש"ע העליוני' ותחתונים ברשותך ואתה למעשה ידך תכסוף אלא תשגיח על מעשה ידך כו' ע"ש : הגה ידוע שכל העבודות ומעשים שאנחנו עושים הכל הוא בעזר הכוה"א ית' כמ"ש כי היא הנותן לך כח לעשות חיל אפס שקצת בחירה מסר השי"ת ביד ביא להטיב מעשיהם : והוה ס"י הכל ברשותך : אלא תשגיח במעשה ידך היינו לקצת הבחירה שבידם ולכך כשוכני' להכריח ולהטות בחירתם למעשה המוב כמ"ש גבורי' כח כו' בן מכריחים וממטיקי' הדינים : כמ"ש הרב הק' המנו"ח מ"א וצ"ל מנו"ח שור או כשב או עז ונוי' : רומז למדרגת הצדיקי' והיה שבעת ימים חתה אמו כו' כמ"ש בזוה"ק דאמא קרישא אחידא ברצועה ומסתקת הדינים בן צדיקי' ישראל הצדיקי' להיות במקו' האם ופירוש אחידא ברצועה הוא עדין שעולה ומתקשטת במעשיה' של בני עולם וביוס' מדתם עונכרי' סנים של זעם ותחמלא רצון ברכה ונדבה להשפיע העולמות כל מיני טובות והנה הצדיקי' הם נעדרים מכל וכל עיקרי מעשיה' אינם כ"א שהוא יתברך ישמע על ידם כל מיני טובות לעוה"ו ולכל העולמות והם אינם כ"א מעבר להשפעתו הקדושה והוה פירוש צדיקים עושין פירות ומטיבין לעצמן ולאחרים ומתקנים דיוקן האדם והוה למה"ד לפעמון זהב ר"ל שהם בבחי' זהב טהור ביראתם לפניו יתברך ונעשו' כלי' ומעבר להשפעתו ית' והוה של מרגליות גי'ל הם אותיות יג"ל והוא שם השפעה משם מ"ב ור"ת יג"ל פדיון זרע ק"דושו ולפעמים הפ"א נתחלפת בכי"ת בצירוף בוי"ק כמרא' הכזק רומז על השפע שתתמזר על שארית נחלתו ועל כל העולמות ויש מסור ונוסף עוד בגודל תענוג ושעשוע ואלו הצדיקי' העובדין בן עבודת מתנה ממש בלי שום גמול כ"א על הסורעניות והוה צדקתך כהררי אל ר"ל שעוברי' ועושי' מעשה האבות הק' הנק' הרים ולהרי' אלו כיון המדרש באמרו מה ההרי' הללו אין להם סוף כו' א"ס למתן שכרן כי הוא גיב' הטיבין עד א"ס ביה ממש כך א"ס למתן שכרן כי הוא גיב' ע"ד צדקה והנינה בלי שום גמול והוה ס"י עמרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא היינו עולמות עליוני' הנק' שיבה ע"י דרך הצדקה הנ"ל נמצא' ומשפיעי' חסדי' גדולי' ורחמי' פשוטי' בכל העולמות וע"י התורה שניתנה מהררי אל היינו תורה הקדומה וחכמה של מעלה הקבי"ה עושה עמחם צדקה כהררי אל ומשפיע על ידם על מיני טובות וברכות לכל העולמות א"ס :

והיה

ר"ל אמר משל למלך שנכנס למדינה וגזר ואמר כל אכסניא

אמר אחר התפלה הגם שהודו והמליכו את הבורא ב"ה התיישבו ב"ה ויתנו אל לבם כי לא בכוחם עשו כל אלה רק בכח א' ונתת הקדושה לישראל היא לעולם הה"ד קדושים תהיו כי לא כתיב לשון ציוווי רק לשון עתיד כי בוודאי תהיו קדושים ויהי דבר כל ישראל יהיו קדושים לעתיד ויהיה תיקון לכל העולם וזה תוכחות מגולה רכל איש ואיש שישים אל לבו ויסו' לתיקון ולהיות קדוש יראה עכ"ס בבחי'תו לקדש את העולם והלאה ויהיה אהוב וידיד לפני המקום ב"ה : והענין שברבנו כי הבורא ב"ה לעילא מכל דרגין הגם שמתפאר בעבודתו ומתנהג לפי מעשיו רמזו חז"ל במד' שכתבו קדושים הוא א"ר ברכי' שהוא קדוש בכל מיני קדושות ויהי בקדושה דרכו בקדושה הילוכו בקדושה חשיפת זרועו קדוש מראשו בקדושה קלוסי' בקדושה ע"ש דהנה ידוע כי קדוש מרמות על מדרגה גבוה חכמה עליונה לכן אמר אלהים שמתלבש בוי"ק ונקי' כתיב אדם לשכת בית ולכן שש המדות מ"ס הוא קדוש ומרומם על כל ברכה ותהלה והכל הוא אחדותו הפשוט והבן :

במדרש קדושים תהיו הה"ד ישלח עורך מקודש א"ר לוי כל טובות וברכות ונחמות שהקב"ה עתיד ליתן לישראל ואלא מציון ישועה שנא' מי יתן מציון ישועת ישראל כו' כי יצדק ה' מציון שומר תקעו שופר בציון מל וברכה והי"ם יתן ש"י ככל הרמזן וגו' כי שם צוה ה' את הברכה תורה כי יתן תצא תורה עזרה וסיוע ישלח עורך מקודש כו' ומציון יתן מציון מעשים שיש בידך כו' ע"ש ר"א"א משל לבני ימין עשו עמרות נתן אחת בראשו ושנים בראש בניו כך ימיו ויום העליונים מתורים להקב"ה שלש קדושות מה ביה עושה נותן בראשו אחת ושנים בראשן של ישראל הה"ד יתן כל ערת בניי קדושים תהיו והתקדשתם והייתם קדושים קדושים תהיו יכול כמנין ת"ל כי קדוש אני קדושת למעלה משתכם ע"כ ידוע שהצדיק נקרא בשם ציון גיב' יו"ס ויש מן שם אשר נק' בשם ציון היינו כי שלש אותיות יו"ן מציון צ"ת ויום העליונים כ"י ידוע שבכל הצירופים עצמותו קודם כמו בראש כוונת הנענועים : שצירוף נצ"ח היא ע"ש נ"ח צ"דק וצ"ת ויהי' והצדיק כוללם ומשפיע לכני' הוא ה' אחרינה ונקר' צ"ת ציון ומשפיע להם כל מיני טובות והוה כוונת המד' יתן ישועה שנא' מי יתן מציון ישועת ישראל הוא שעשועי' ע"ש בני' עם קרובו ע"י הצדיקי' והנה כתיב ושעשע יונק על ימיו והוא הרמז על יהודים הנעשים בימי הספירה שהם יתק' ונק' ע"ש חור פתן כמבואר בפרש"ה ככוונת ה' של על המאמר בזוה"ק בהאי טי"ל לא תשאל עכ"ד ועכ"ז וכן בו חסדי' הגדולי' והגם שהם בחי' יונק מאירים בו חסדי' ומתקים יהודי' ע"י העולמות העליוני' וליתר ביאור מן המצר קראתי י"ה ענני' במרחב י"ה כי שורש הספירה י"ה שיעורי' ושערי' הוא מנצמד' כפולי' שהם שרשי הנבורי' שדך ניטמי' ר"ס וכשנחלקי' להי' חלקים ע"ש ה' אותיות עולי' אות נ"ז והם אותיות המגבילים הדבר להיות מרוב בעדו אמתנו גואלינו ודומיהם והוה מן המצר קראתי י"ה נשחכ י"ה ונמזקה ההנבלה ע"י מ"ח"ב ר"ת רח"ב רב ח"י :

הסר תשלום המאמר

שפחה נחרפת לאיש ופי' אכן עזרא כי נחרפת הוא מלשון חרפה ע"ש ונראה ע"ס מ"ש רש"י בחציה חורין וחציה שפחה הכתוב מרוב והוא מאורסת לעבד עברי' ע"ס כה ע"ש כי הגה עבד עברי' הוא בחי' מטיע שבין מדרגי' ע"ס וכן מדרגת עבד כנעני' כי מדרגת עבד הוא מעולי' היציר' :

למלך ממלכתו
סמך עמו
לארץ ישראל
נמעטם ארץ
לחכם כמטות
די בן סבנים
גו בני לבם
ע"ש וקטנ
ללחמי קטנ
ש"ס סמסס
ז סוף קוד
דחוף סת
קודם כי י
ית ולא קט

אמת מרוב
נתת כוונת
לדוד לעולם
יו המד' חשב
של ביד ה'
בן אין סתנו
שאיין ככות
יחל לו א"א
ע לו כמד
ת שום מרה
חסיקה ביה
לי דבר אשר
שאיין לחא'
ל ומתלבש
בורי עשי
רככות בשע'
מחשבה ומי
חזא בשלש
רא ית' הוא
למטה ואין
ס אנו לדבר
ים הם את
ד"ש המדרש
בכוונה לארץ
קרא שתחת
לכלו אפס
בחי' רליה'
ואכיון אכ
דרך הנותן ל
ת דוד שהו'
שוהין שע'
יישב ברות
הכירא ו
אח"כ

בשמים ובדבורים ובמחשבותם ועל כיוצא בהם נאמי מה יקר
 תהיה אלהים וגו' אי מה לבנה זו פעמים חסיה כך בני פעמים
 חסיהם מדרגתם תליל ברה כהמה אי מה אלו אין להם אימה
 ואלו אינם כנגדלות בני ריל שאימה בני ה' מוטלת על עכומי
 עמם ירגזו וני הפול עליהם וגו' וכולם היו נכנעים תי
 מנין שיש להם אימה תליל וגובה להם ויראה להם נוכיה רומן
 ענין עליון ומשם מאיר בחינת יראה מהירה על יחדי סגולה
 מה היא כתיב עילאה איכם הוא לנכי עילת העילות וז"ל שיש
 יראה הוא כמו ש"י י"ש עולה כתיב משם נמשך להם יראה
 ומהם שורש מרות האבות כמיש מה הרים אין להם סוף
 ומה כוננת המד' כנגן מיכאל ודגלו ונכריאל כו' : כי הם
 למדת האבות כנדע והנה כל השאלות והחלוקות
 המביא לא החליט ענינם כאמרו אי מה חמה קופחת כו'
 למת ככונה הענין הוא כי יש בחי' קופחת אצל ישראל כנגן
 ודבנן להבניע שונאי השם כיא להורות שיש גם בחינת
 לבנה כמו שאמרנו והם הצדיקים המשמרים עצמם שלא
 יבטל שום אדם ע"י וכן אי מה רבנה פעמים חסיה כידוע שיש
 וחסיון הוא ירידה מדרגה לפעמים והירדה היא צורך עליה
 וכן קמנת שני שיכא לודי גדלות יותר אכן באמרו אי
 ולשון שאלה בלא החליט כיא תליל ברה כהמה ויצה להורות
 וצדיקים שאינן צריכין לירי יודת וקטנות זו שהם בחי'
 חסיה ועליהם נאמי וישבתם לבמה בארצכם ועדין תפוש
 ומה תליל במלת אי מה שאמר כבולן ועיד אפשר שרמזו
 למת אי מה שמירה על הבידורים הנעשים במדות הנל כעין
 בורות הנעשים מיא סמני הקטורת וכאים לבורר מיה החדש
 וזה אי מה והבן :

פרשת בחקותי

תהרבתני בתוככם והייתי לכם לאלהים פירשי אמייל
 עמכם בניע כאהר מכם ולא תהיו מודעו
 כי יבול לא תיראו ממני תל והייתי לכם לאלהים עכ"ל
 כי באור שתחלת דבריו שהמזל יהיה באופן שלא תהיו
 עמם ממני : ואח"כ מסיים יבול לא תיראו ממני תל והייתי
 ע"ש שיהיה גם בחי' יראה אכן נראה ע"פ מה המשנה שאמרתי
 אבות ריה מיה אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות
 וילא מורא איש את רעהו תים בלעו עכ"ל ופי' המשנה
 עשה היינו שאחנו מחייבים להתפלל בשלום המלך יריה
 מה שקדם וכמה ושאנן מסחר רעה ויהיה שלום בחימו וככל
 ע"ש ישיביל ויצליח כי בשדומי שלום לנו ובעין המלתו
 מה ענינו לשוב לנו אכן באם כפשוטה לבר הל"ל הוי מתפלל
 מה המלך וגם מה שייכות שאלמלא מיראה להשלום אלא
 וישו ברבי רזיל שכונתם ניכ התנהגות בני המדינה ועם
 ע"ש שאחנו מחייבים להתפלל שתהיה אימת המלכות מוטלת
 ע"י ולא שיעברו להמלך באהבה לבר בלתי יראתו תמיד על
 ע"י כי אז יעשו מה שלכם הפץ כאמרם שהמלך אורכם ולא
 ע"י וכנס כולם אליו ברצונם בני שום יראה וישבו יחד אתו
 נשלם ספר ויקרא בעור אל איום ונורא

תמיד כולם ויתרשלו בשמירת מצות המלך ופקודתו ע"כ המוב
 לירא מאיר גם כן מפני המלך וכשיש אהבה ויראה או חמלכות
 מתנהגת כראוי וזה הוי מתפלל בשלומה ש"מ היינו בשלימות
 של מלכות אהבה וירא' שאלמלא מורא' איש את רעהו חיים
 בלעו : ואל יאמר על כל משעים חכמי אהבה : ומלכותא דארעא
 כעין מלכותא דרקיעא וכמיש ירא את ה' בני ומלך וע"מ התדמות
 זה גם כמלכות שמים י"ל כן : דהנה עיקר העבודה להשי' ע"י
 האהבה הגדולה כרשפי אש שלהבת יה לדבקה בו ככל מיני
 אהבות שאנו מרגישינן כהענוגי עוה"י יותר מזה תהיה אהבת ה'
 בלב אוהביו ושונה בה חסיד כאלו חולה חולת האהבה כמיש
 הרמב"ם בזה"ל בסוף הל' תשובה ע"ש ולפי קשום הנפש במעשים
 תגדל האהבה עד שמגידר הענוג יוכל האדם לבא לירי כלות
 הנפש ותשוקתה להפדר מן הגוף כדי להתדבק במקור החיים בחי
 החיים ואמר רז"ל וע"כ אתה חי ס"י שתצורף בעבודתך בחינת
 יראה וחידה ובושה מלפני רם ונשא עקרא ושרשא וכל עלמין
 וע"י בחי' היראה נתהוו בחי' הצמצום והגבול וישוב דבר על
 מכונן כידוע לבא' בסוד ה' וז"ש ר"ה ס"ה הוי מתפלל בשלומה
 של מלכות כל' שתתפלל לה' שיתן לכם שלימות של מלכות
 שמים דהיינו האהבה בת וגם היראה בעת שתמליכו אותו בחי'
 ותפלה ומע"ש שאלמלא מוראה ס"י שלולא היראה ותעבדו רק
 בבחי' האהבה או איש את רעהו חיים בלעו איש רומן להקביה
 ורעהו זה האדם שעבדו כדביקות ותענוג ונקי רעים ואחים
 להקביה כנודע והיו חיים בלעו כי מחמת התענוג והרביקה תתפרד
 נפש מהגוף לבמרי ויכן התפלל גם בעד הירא' והוה שלום של
 מ"ש כי בע"כ אתה חי ע"מ האדם' עד אשר קצב לך ים חדרך
 ולפ"ו ניתא שהקביה הכטיה אם בחקותי תלכו והתהלכתי
 בתוכם כל' יהיה המיול עמכם בניע והיא תענוג הנשמו ודביקה
 הנפלא וכוה לא תהיו מודעוים ממני כי אדרבה מגודל רשפי
 אש תכלה הנפש לבוראה ית' יכול לא תראו ממני כל' כיון
 שלא תראו ממני תניעו להחפשטמו הנשמות ותהיו אסם ואין .
 כענין שנא' יותר מדאי ונשארה נשמתם כמקורם כנדע תל והייתי לכם
 לאלהים לאהיהם שתהיה עבודת היראה מצורף לבחי' האהבה
 יצמצם אותה ולהגבילה :

ספר במדבר

לישראל שעשאו דגלים כמלאכי שרת ומנין שהוא אהבי שנאי
 הביאני אל בית היין ודגלו עליו אהבה ר' יהודה אומר הביאני
 אל בית היין למרתף גדול של יין זה מיני וכי' היא איש על
 דגלו הויד' ימצאוהו בארץ מדבר מצואה גדולה מצא הקביה את
 ישראל שנאי כענבים כמדבר מצואתי ישראל לכך ימצאוהו בארץ
 מדבר

ע"כ כו' ע"כ
 כשמים ואי
 עמים לשפה
 ואת תהיו
 אשית בשמי
 שמי ואר
 ל אחד כיר
 כשמים נכר
 שרשם בני
 ושרשא דה
 ד"ל ה' או
 עין יתר ואמ
 ין סוף מעש
 העולמות ה
 ופעלים ה
 דותיהם מא
 ינות המד' ה
 ע"הם איתו
 א אשה וה
 ידע עוד כי
 אליו רופו
 דה על שרש
 תלפתא ה
 איתות ש"ס
 כהרא נקט
 בות בקרצת
 ותו הק' ע"י
 נעים זמרת
 תהיה נאלת
 וור לו מתח
 איתות הק'
 שבורים רע
 מיה נכמים
 ינה ע"י של
 שים ורומן
 כעין שניות
 והיא א
 דת הכלים ה
 יתן ון מרתו
 להיות נשמת
 חבוינו ונדא
 איתם כמים
 איות ש' שמו
 וחבוינו ה
 ת בתחוקות
 ה' נאדור במ
 ל העולה נ
 שבלין בעים
 ע"י נעשים ע
 ה כרונה וא
 א בחי' סק
 ל ברה סת
 שרים מעש
 שמש נגמר
 יל יפה כח
 ב"י על ה
 עשיות